

1. túra: Írott-kő – Egyházasrádóc / Kőszegi-hegység – 2017. december 16-17.

1. túranap: Írott-kő – Szombathely, Olad

Ahogy azt már az OKT utolsó beszámolójánál említettem, alig egy órával a kéktúra teljesítését követően nyilvánvalóvá vált számunkra, hogy a kalandunk nem ért véget Hollóházán, hiszen még rengeteg kék jelzés várt ránk az ország déli részein. Az ország térképébe berajzolt kék kör nyomvonalat áttekintve az is egyértelművé vált, hogy vándorlásunkat a Dél-Dunántúli Kéktúrára fogjuk folytatni, ami jellegében erősen hasonlít a kéktúrára, így ugyanúgy látnivalókkal tömött, jól jelzett, hegyes-dombos vidékeken keresztül vezet, ráadásul a frissen kiadott Cartographia útikönyv is elérhető hozzá – így tehát a teljesítéséhez szükséges know-how rendelkezésre áll nálunk. Az 542 kilométeres nyomvonal szakaszolásával ekkor még erősen küszködtek az érintettek, így mi viszonylag szabadon osztva-szorozva alakítottuk ki a 9 darab, 60 kilométeres hétvégi szakaszunkat (amik végül viszonylag pontosan egybevágnak az MTSZ által időközben publikált 11 szakaszos felosztással). A kilenc darab túra reálisan nézve pont belefért egy túraszezonba, így abban maradtunk, hogy a 2018-as év során, a kéktúráról is alkalmazott nagyjából havi egy alkalmas ütemezést használva jutunk el a DDK keleti, szekszárdi végpontjáig, ami rendkívül módon ezúttal is egyikőnk szülővárosát jelentette. (Ami egyben azt jelenti, hogy az AK-t is valamelyikünk szülővárosában fogjuk befejezni.)

Az útiterv tehát 2017 ősz végére elkészült, és mi is készen álltunk arra, hogy jövő tavasszal nekivágjunk a DDK-nak, csak hogy a december közepére fordulva azt vettük észre, hogy a december 16-ai hétvégére igazából nincsen programunk. Bár nem lett volna ördögtől való ezt a hétvéget meleg kakaózással tölteni, a lábaink már beálltak a havi kéktúra ritmusra, így hamarosan azt vettük észre, hogy a szombathelyi szállásokat nézegetjük. A két évnyi kéktúra tapasztalat alapján eljutottunk oda, hogy már nem áltattunk magunkat romantikával a túrák szervezése során, és beletörődtünk abba, hogy kitüntetéses kocaturistaként csak egy napnyi cuccot szeretünk magunkkal hordani, és szeretjük a kényelmes szállásokat – ezt az elképzelésünket pedig a délnyugati dombvidék nagyvárosokat és tömegközlekedési opciókat inkább tartalmazó kéktúra útvonala pedig kifejezetten támogatta. Ennek öröme az első nap végére Szombathelyen egészen odáig jutottunk, hogy egy hotelben foglaltunk magunknak szállást – igaz, valamilyen furcsa akciónak köszönhetően ez az opció így is olcsóbb volt, mint bármilyen városi vendégház vagy panzió.

Az első OKT szakaszunkhoz képest annyiban mindenképpen javult a helyzetünk, hogy a kerékpáros betoldás helyett közvetlenül kocsival jutottunk el Velembe, bár azért érdemes megemlíteni azt is, hogy a túra nap végén Szombathelyről egy 0 perces átszállás megoldására volt szükségünk az autó ismételt eléréséhez. Ez a 16:55-ös busz egyben meghatározta az indulási időnket is, hiszen a 26+6 (Velem és az Írott-kő távolsága) kilométeres távolság leküzdéséhez legalább 6, de inkább 6 és fél órányi tiszta menetidőre volt szükségünk, így legkésőbb 10 órakor útnak kellett indulnunk Velemből. Szerencsére az OKT start óta eltelt jó másfél év alatt befejeződött a Szombathelyre vezető M86-os autópálya építése, így egészen kényelmes módon elég volt reggel 7 órakor elindulnunk Budapestről ahhoz, hogy negyed 10-kor már Velem ködös, de friss levegőjét szívva nyújtsuk ki elgémberegett tagjainkat. Túl nagy illúzióink nem voltak az időjárással kapcsolatosan, a decemberben megszokott „közepesen rossz téli” (hideg, hómentes, ködös, borult, de nem nedves) időjárásra számítottunk, amit azzal az apró, de rendkívül pozitív kiegészítéssel kaptunk meg, hogy a felhőréteg alól néha egészen kitündökölt a világoskék égbolt a Kőszegi-hegység felett. A faluközpontban még haraptunk egyet a kakaós csigákba, elkészítettük a rajtfotóinkat, majd a hegyek felé fordulva megkezdtünk kéktúránknak azt a részét, ami igazából nem is számít bele a kéktúrába.

Az OKT-s feljutás hibáiból tanulva ezúttal a kék kereszt jelzésre támaszkodva kezdtük meg az Írott-kő meghódítását, ami alig 20 percnyi kellemesen izzasztó emelkedés után fel is vezetett minket a kéktúra egykori nyugati végpontjaként szolgáló Szent Vid-kápolnához. A ragyogó fehérre mázolt apró kápolna

előtti masszív kőlépcsőt felmászva óvatosan körbesétáltuk az építményt az egészen kitisztuló időben, majd egy rövid sétát követően megérkeztünk a kéktúra kitűző szabálytalan alakját formáló betonemlékműhöz, aminek picivel szebb párját alig pár hete láttuk Hollóházán. Úgy tűnik, hogy sokan apróbb áldozatot is helyeztek a sikeres túra teljesítése előtt vagy után az emlékmű elé – a mécsesek és koszorúk sorából azonban erősen kilógott egy meglehetősen jó állapotúnak tűnő túrabakancs. Nekünk még szükségünk volt a bakancsainkra, így azokat megtartva indultunk tovább a kék kereszten, és az apró parkolóhoz érve rácsatlakoztunk a 2016 elején használt útvonalunkra, és a sáros hegyi ösvényen folytattuk tovább az emelkedést. A 600 méteres magasságot elérve ugyanúgy megjelentek az első hófoltok, a 724 méter magas Hármashatár-hegyen pedig már egészen kiterjedt hóborítást kapott az út széle, a magasság növekedéssel pedig a hőmérséklet is egyre érezhetőbben csökkenni kezdett, így egyre inkább hitelesebb téli hangulatba kerültünk. A csúcstámadásnál az OKT-n alkalmazott taktika megfordításával próbálkoztunk, így ezúttal sem érintettük az Írott-kő előtt a mi „kékünket”, hanem a fenyveserdőkön át vezető OKT nyomvonalon tettük meg az utolsó két kilométerünket.

Az Írott-kő 884 méteres csúcsán néhány foltot leszámítva érdemben több havat már nem találtunk, a kilátó apró tisztásán ragyogó zölden burjánzott a fű, a hegyoldal pedig inkább a túlevelűek zöldjét mutatta. A viszonylag tiszta időjárásnak és a felhőkön áttörő napsütésnek köszönhetően azonban a lehető legvonzóbb formájában a lombhullatók barnáját vette fel találkozhattunk még hóból, ugyanis a kilátótoronyból szinte tökéletes kilátást kaptunk a Keleti-Alpok hófödte csúcsai felé. A kilátó tetejéről egy jó darabig forró teát szürcsölgetve élveztük az alpesi kilátást, majd egy leheletnyi szomorúsággal fordultunk a Kőszegi-hegység lábainál elsimuló magyar táj felé, ami egészen hamarosan számunkra is síkvidéki túrázást fog jelenteni. (Önmagában persze nekem semmi bajom nincs a sík tereppel, de azt nehéz elvitatni, hogy a magashegyi túrázásnak van egy olyan romantikája, amit a DDK útvonalán nem mindig lehet átélni.) A toronyból leereszkedve átsétáltunk az esőbeállóhoz, ahol ceremoniálisan elhelyeztük az első pecsétet a füzetünkbe, majd 11 óra 12 perckor megtettük első ünnepélyes lépéseinket a Dél-Dunántúli Kéktúra útvonalán.

Az Írott-kő déli irányú elhagyása nem volt különösebben túlgondolva, így a kék jelzés néhány apróbb kanyart leszámítva szinte nyílegyenesen indult meg lefelé az osztrák határ mentén, amelynek eredményeként hamarosan elhagytuk az utolsó hófoltokat, és visszatértünk a szürke, saras (ősz)i télbe. Az OKT-s beszámolóban Kőszeget elhagyva azt bátorkodtam írni, hogy a kéktúrán fél nap alatt gyakorlatilag az egész Kőszegi-hegységet végigjártuk – nos, ezt most azzal kell korrigálnom, hogy a DDK korábban nem érintett útvonalán mégiscsak megbújt egy kihagyott látnivaló. Egy órával az Írott-kő elhagyását követően ugyanis a barlangokkal és sziklaképződményekkel övezett Óriások útjához érkeztünk, amit semmiképpen nem érdemes kihagyni, ha az ember errefelé jár. A Széles-kőnél aztán egy éles kanyarral elbúcsúztunk az izgalomtól, és alig fél órányi ereszkedést követően meg is érkeztünk a Kőszegi-hegység lábánál elterülő Bozsok községbe. A takaros, karácsonyi díszekkel sűrűn ellátott határmenti falu központjába érve kicsivel fél 1 előtt felvettünk a következő pecsétet, majd a Kerekcsukrázda gazdagon feldíszített, és kellemesen fűtött helyiségében helyezkedtünk el egy frissítő kólára -szerencsére a viszonylag fagyott talajnak köszönhetően ezúttal még a szokásos sártakarítási kört sem kellett megfutnunk.

Túlságosan nem akartuk felhevíteni magunkat, de az alig tízperces pihenő így is túl jól működött, így Bozsok főutcáján még vacogva haladtunk végig, és csak a faluszéli apró domb kaptatóján tudtunk visszaállni az üzemi hőmérsékletre. A „dombtető” kőkeresztjénél még egyszer visszanezgettünk a Kőszegi-hegység masszív tömbjére, majd a dél-délnyugat felé tartó szekérútra ráfordulva hamarosan elbúcsúztunk a nyílt tereptől, és beléptünk a Bozsok és Szombathely közötti névtelen erdőbe léptünk, ahol utunk következő 10 kilométere várt. A végtelennek tűnő erdei szakasz felidézte a Kőszeg és

Tömörd közötti monoton erdőszakasz hangulatát, pláne annak köszönhetően, hogy az OKT-hoz hasonlóan ezúttal is méretarányt váltott az útikönyv finoman utalva arra, hogy különösebb látnivalókra nem kell számítanunk a közeljövőben. (Itt jegyezzük meg, hogy micsoda öröm az, hogy ezúttal az útikönyv leírásainak megfelelő irányban teljesítjük a túrát, így nem kell minden iránymutatást ellentétesen értelmezni, és a térképszelvények között sem visszafelé kell lapoznunk.)

Az erdőben természeti látnivaló valóban nem igazán akadt, az viszont kellő izgalmat generált, hogy az erdei utakon haladva egyre több, intenzív vadászati tevékenységre utaló nyommal találkoztunk. Bár tudomásunk szerint nem volt látogatási tilalom az erdőben, és a helyszínen sem akadt erre utaló tábla, az egyre gyakoribb narancssárga szalagozások, az eldobált vadászati felszerelések, majd az itt-ott feltűnő levágott állati testrészek arra készítették, hogy biztosan olyan tempót vegyünk fel, amivel még a szürkület előtt elhagyjuk az erdő határát. Az erdő szombathelyi oldalához közeledve aztán egy végképp szomorú szituációba kerültünk, ugyanis az út szélén egy elfeküdt, minden bizonnyal lábát tört őzt találtunk, aki keserves sírással jelezte helyzete reménytelenségét. Tanácsstalanságunkban telefonon egy erdész ismerősünkhöz fordultunk, aki megpróbálta felvenni a kapcsolatot a helyi kollégákkal, de így munkaidőn kívül nem tudta elérni őket, így végül nem maradt más lehetőségünk, mint hogy a lehető legnagyobb ívben kikerülve otthagyjuk szegény állatot.

A vadászat iránt eddig sem lelkesedtem igazán, így érthető módon egészen megkeseredett hangulatban tettük meg az erdei szakasz utolsó kilométerein, majd a 89-es főút melletti nyitott pusztára érve legalább olyan szempontból felszabadulhattunk kicsit, hogy mi legalább már nem válunk a vadászok áldozatává az egyre sötétebbé váló téli délutánon. A viszonylag néptelen főúton átkelve még 500 méternyi erdei séta volt ránk, majd pár perccel fél 4 előtt elértük a Szombathely kezdetét jelölő táblát. A kéktúra azonban a város központjába nem tért be, hanem előbb az Olad nevű városrészen, majd a várost nyugatról övező parkerdőn halad végig, ahol egyébként az egykori oladi kilátóból áthelyezett pecsétet is megtaláljuk. Az ugyan egyértelmű volt, hogy a pecsétig szombaton már nem fogunk eljutni, azonban a városközpont megközelítése Oladról nem igazán tűnt megoldottnak, ugyanis a buszpályaudvar majdnem 5 kilométerre volt tőlünk, a városrészt feltáró helyi busz pedig hétvégén nemes egyszerűséggel nem közlekedik. A tervezés során a gordiuszi csomót azzal oldottuk fel, hogy majd valahonnan taxizunk, a valóságban pedig arra jutottunk, hogy az alig 10 perces autótúrával még bőven volt időnk a teljes oladi szakasz végigsétálásához. Így, hát a családi házakkal övezett utcákon elmellőztük az Illés Futballakadémiát, az oladi buszforduló szomorúan üres állását, majd az oladi Rózsadombra fordulva hamarosan felértünk a szomorúan elhagyatott kilátótoronyhoz. Pár perc sétával aztán felértünk a dombtetőre, ahol a lemenő nap meglehetősen fényes sugarait kiélvezve megcsodáltuk a helyi rádióamatőr klub masszív épületét, majd a halovány kilátást kiélvezve végigsétáltunk a dombgerincen, egészen a Márton Áron utcáig. Ezzel a lépéssel elértünk az oladi kaladunk legnyugatibb pontját, így a megfogyatkozó napfényre és időnkre való tekintettel felhívtuk a Google által elsőként feldobott taxitársaságot.

Az egyre hűvösebbé váló időben a kocsik érkezéséig még sétáltunk 200 métert a Márton Áron utca és az Orgona utca sarkáig (trükkösen ide hívtuk a taxit, bár egyébként aranyos, hogy a hurokszerű útvonalnak köszönhetően ez a pont alig 150 méterre van a jó háromnegyed órája érinett buszmegállótól), majd mire megszabadultunk a sárrétegeinktől, meg is érkezett a fuvarunk. Sok vidéki városban meglehetősen kellemes, fix áras taxiszoftárak biztosítanak méltányos fuvarra a tömegközlekedéssel gyengébben ellátott városrészek számára, Szombathely azonban nem tartozik ebbe a körbe: a buszállomásig megtett 5 kilométer több, mint 3000 forintba került, ami bőven meghaladja a budapesti taxizás költségintéjét. Más opcióknak persze nem volt, így szomorúan kifizettük a sofőrt, majd további 15 percig a kellően lehangolóan szocreál váróban töltöttünk az időnk, aztán felszálltunk a tökéletesen időben érkező kőszegszerdahelyi járatra, ahol a buszsofőr megnyugtatóan

minket, hogy a velemi átszállás bevár majd minket. Így is lett, így már koromsötétben szálltunk át a Kőszegszerdahelyen várakozó buszunkra, fél 6-kor pedig már a saját autónkban izzítottuk a fűtést. Velemről fél óra autózással érkeztünk meg a Garda Hotelbe, ahol egy kellemesen forró zuhany után már egészen emberi állapotban tudtunk letelepedni a szűkös szobánk ágyaira, és mivel még korainak tűnt az este, arra jutottunk, hogy egy meleg vacsorát még be tudunk vállalni a belvárosban. Az időközben erősen fagyponthoz alacsony hőmérsékletben az esti városnéző sétát legközelebbre halasztottuk, így közvetlenül a Kispityer halászcserdjébe gurultunk, ahol egy igazán jól megérdemelt halászlével ünnepeltük meg a DDK első napját, majd nem sokkal 9 után már az ágyunkba fekve fordultunk rá az igazán jól megérdemelt pihenésre.

2. túranap: Szombathely, Olad – Egyházasrádóc

A hotel melletti döntésben nem titkoltan óriási szerepet játszott, hogy a szobához a kedvenc étkezési formám, a hotelreggeli is járt, így vasárnap reggel rendkívül lelkesen keltünk, és alig pár perccel a 7 órás nyitás után már meg is kezdtük az előzetes kalóriapótlást. A gőzölgő kávé mellett volt alkalmunk átgondolni a túranapot is, ugyanis a kéktúránk során először egy olyan rendkívüli helyzetbe kerültünk, hogy az aznapi túránk végpontja nem volt egyértelmű: a túrahétfőjét eredetileg a világos cezúrát jelentő Rába elérésével terveztük lezárni (Molnasszecsőd, 34 km), de a nem különösebben barátságos téli időben reális opciónak tűnt a 26 km-es egyházasrádóci lezárás is (ez utóbbi megoldás persze 8 kilométerrel tesz hozzá a következő túránkhoz, de mivel így is csak 66 km lenne az etap, igazából belefér). Végül arra jutottunk, hogy a viszonylag bőséges tömegközlekedési opcióknak köszönhetően megengedhetjük magunknak azt a luxust, hogy majd útközben döntsünk (bár belül azért sejthető volt, hogy milyen döntést fogunk hozni), így miután degeszre ettük magunkat, gyorsan felöltöztünk, és a parkoló óriási jégfelületein keresztülcsúszkálva autóba ültünk. Sajnos a Szombathelyen belüli közlekedés ezúttal sem volt megoldott (vasárnap sincs Oladra tömegközlekedés, 5 kilométer séta meg senkinek sem hiányzott), így a kocsit inkább a délutáni érkezési helyünk közelébe helyeztük (Szombathelyen egymás mellett van a pályaudvar és a buszállomás, éljen), és miután feltankoltunk az éjjel-nappaliban, a mélabús taxidroszthoz sétáltunk. A helyszínen leintett taxi természetesen drágábbnak bizonyult a hívott társától, így egészen szürreális 3600 forintot fizettünk az 5 kilométeres útért, amin, ha nem telített volna el a stresszoldó hotelreggeli, valószínűleg durván kikeltem volna.

Így viszont rezignált nyugalommal kifizettem a számlát, majd az oladi reggel kissé még csípős, de meglepően tiszta égboltja alatt hátunkra vettük a táskánkat, magunkra húztunk a sapkákat, és elindultunk nyugat felé az Orgona utcán. Szombathely utolsó házait hamarosan magunk mögött hagytuk, és az óvatos napfényben egy egészen kellemesen emelkedő erdei ösvényen melegítettük be izmainkat. Nagyjából egy órán keresztül sétáltunk a kellemes erdei sétányokkal és futópályákkal benépesített masszív erdőben, ami ugyan így a hó nélküli decemberben nem feltétlenül a legjobb arcát mutatta, de legalább a gyakori fagyott pocsolyák kölcsönöztek egy kis téli hangulatot az utunknak. A parkerdőt az erdő főbejáratánál lévő kirándulókomplexumnál hagytuk el, így készítettünk egy fotót a fából készült díszbejáratnál (ami stílusra teljesen megegyezett a közeli Farkas-erdőével), majd a sportpályák rengetegén átkelve benéztünk a pecsétet Őrző büféhez. Sajnos (de érthető módon) a büfé ezen a fagyos reggelen még zárva tartott, így az adminisztrációt követően dél felé fordultunk, és a Kukulló fantázianevű hobbitelkes terület oldalán haladva folytattunk az utunkat. Az apró telkek és nyaralók változatos állapota és jellege szórakoztató látnivalót biztosított a következő kilométeren, majd Kukulló végéhez érve rövid erdei átvezetéssel értük el a Szombathelyről Náraiiba tartó országutat. A műutat Nárai határában nyílt terepen keresztül, ahonnan nem csak a közvetlenül mellettünk elterülő falura, hanem a másik irányban magasodó nagyvárosra is kifejezetten látványos rálátást kaptunk.

Másfél kilométernyi szántóföld után a komposztáló telepnél a Jáki-erdőhöz értünk, ami pontosan azt hozta, mint a nyugat-magyarországi síkvidéki gazdasági erdők bármelyike: nyílegyenes utakat és az izgalmak teljes hiányát. Végül aztán egy kis izgalmat az erdő végéhez érve mégiscsak találtunk, ugyanis az erdő szegélyén futó, megáradt Bolyga-patakon az útikönyv leírása szerint egy „hevenyészett bürü” vezetett át, ami a valóságban igazából csak néhány odaszórt faágnak bizonyult. A bürüt még néhány további faággal sikerült biztonságossá tennünk, így száraz lábbal sikerült kikeverednünk az erdőből, és a továbbra is kellemes tiszta ég alatt még másfél kilométert sétáltunk Ják első utcáig. Jákon persze természetesen senki nem az utcákra vagy a házakra kíváncsi, így gyors tempóban sétáltunk végig a településen, majd végre feltűnt előttünk az, amit igazán kerestünk: az apátsági templom. A történelem és művészettörténet tankönyvekben gyakran borítóra is kerülő egyedi építészeti emlék valóban lenyűgözőnek bizonyult, így hosszasan elidőztünk a napos időben a templomkertben - sajnos az épület felújítása miatt a templom belsejébe ezúttal nem jutottunk be. Jákon egyébként sem a „központban”, sem a templom mellett nem találtunk nyitva tartó turistacsalogató egységet, így miután az összes létező képet elkészítettünk a templomról, a kert egyik padján helyet foglalva töltöttük el kissé fagyos ebédszünetünket.

Jákot végül valamikor fél egy környékén hagytuk el, majd miután a falu déli határában kissé megküzdöttünk a szántóföldek ritkás jelzéseivel, végül rátaláltunk az Egyházasrádócra vezető (nagyjából nyílegyenes) útra, és a széles határ gazdag őzállományának tekintetével kísérve kezdtük meg a két település közti apró dombhát meghódítását. A „dombtetőn” kereszteztünk egy nagyon rövid erdősávot, majd az utolsó fákat elhagyva feltáruult előttünk Egyházasrádóc templomtornyos látképe. A faluhoz vezető nyílegyenes szekérúton haladva lehetőségünk nyílt a tömegközlekedési opciókat áttanulmányozni, és arra jutottunk, hogy konstans tempó mellett Egyházasrádócon 30 perc várakozással tudunk 15 perc alatt Szombathelyre érni, míg Molnászeceődön kb. 1 órát kellene majd várnunk az 1 órás visszautunkra. A közlekedési adottságok tehát eldöntötték helyettünk a kérdést, bár azt sem fogom elhallgatni, hogy a hűvös és monoton túra további meghosszabbítása önmagában sem tűnt annyira vonzó opciónak – már az egyházasrádóci 3 kilométeres egyenes is végtelen hosszúságúnak tűnt így a délutánba fordulva. Végül aztán csak elértük a falu határát jelző vörös kőkeresztet, majd néhány kanyar után az – éppen zárva tartó – sörözőnél kihelyezett pecsétet is megtaláltuk. A főutcán még további 600 méternyi séta várt ránk a kéken a modern és felújított GYSEV vonalhoz tartozó nem modern és nem felújított vasútállomáshoz, ahonnan fűtött váró hiányában inkább a közeli szélvédett buszmegállóba húzódtunk a következő fél órára. A vonatunk menetrend szerint érkezett, így 3 előtt már Szombathelyen is voltunk, és 2 órányi teljesen eseménytelen autózást követően már abban a tudatban kereshettük a lakáskulcsot, hogy sikeresen teljesítettük a DDK első szakaszát (aminek a határait teljesen önkényesen mi jelöltük ki, és napközben is mozgattuk a kapufákat!).

2. túra: Egyházasrádóc – Őriszentpéter / Kemeneshát, Őrség – 2018. április 1-2.

3. túranap: Egyházasrádóc – Halogy

Bár összességében nem bántunk meg, hogy még 2017 végén belekaptunk a DDK-ba, a természet legcsúnyább arcát mutató, fagyos túránk után abban maradtunk, hogy csak tavasszal, annak is inkább az érdemibb részében folytatjuk majd a túránkat. Végül az igazán erőteljes tavaszt már így sem maradt türelmünk megvárni, így április elejére – egy jégkorongmeccs miatt vasárnap-hétfői beosztásban – időzítettünk be a második DDK etapot. Mivel a túra első napján igazából semmi mást nem teszünk, csak óriási ívben megkerüljük Körmendet, kézenfekvő módon a Rába-parti városban foglaltunk egy szobát, ahová a 66 kilométeres túrát nagyjából megfelelő, 36 kilométer után következő Halogyról jutunk majd be. A DDK olyan szempontból mindenképpen előrelépésnek bizonyult, hogy a nyíltabb terepen a tömegközlekedési kapcsolatok valamennyivel stabilabbak, viszont az OKT-val

szemben a túrán haladva nem igazán fogunk közeledni Budapest felé – sőt, ezúttal még kissé távolodtunk is, így a kiindulási pontunkra, Egyházaskörökre majdnem két és fél órát autóztunk (micsoda horror lehet ez amúgy a tömegközlekedőknek).

A Halogyról kinézett busz azonban csak 18:21-kor indult, így az OKT nyugati szakaszán megszokott irreálisan hajnali időpontok helyett ezúttal egy kényelmes 8:30-as budapesti indulással tudtunk számolni, ami ahhoz vezetett, hogy 11 órakor már az egyházasköröci Pub Söröző teraszát kortyolgattuk a kávékat a lanya tavaszi napsütésben. A koffeinbevitt letudva aztán pár száz méterrel arrébb, a vasútállomásnál raktuk le az autót, majd negyed 12-kor visszacsatlakoztunk a kék jelzésre, átkeltünk a 86-os főúton, majd rövid falusi bolyongás után ráálltunk a Molnasszecsőd felé vezető földútra. A szántóföldeken haladva az égbolt felvette a közepesen megnyugtatóan felhős állását, majd az első erdőfoltokhoz érve meggyőződhattunk arról, hogy a naptár iránymutatása ellenére a természet még gondolni sem volt hajlandó a tavaszra, és az erdei fák továbbra is szürkésbarna kopárságukban mutatkoztak. Ennél nagyobb problémát okozott az, hogy az összefüggő erdősávot határoló névtelen vízfolyás az előző hetek csapadékos időjárásának köszönhetően teljesen elöntötte az utunkat, így a kifejezetten szélesre duzzadó vízfolyáson nemes egyszerűséggel át kellett taposnunk, bízva cipőink vízhatlanságában. Az erdőből kiérve elmellőztük az egykori radarbázis enyészetnek átadott épületeit, majd nemsokára megérkeztünk Molnasszecsőd első házaihoz, majd a 8-as út keresztezése után végre elértünk a Rábához.

A szimbolikusnak szánt helyszín a valóságban maximálisan megfelelt az elvárásoknak, a folyó északi partját dús, élénkzöld fűtakaró borította, a hídfőt pedig az Árvíz presszó nagy örömeinkre nyitva tartó épülete őrizte. Mivel még a nap is kisütött, vettünk is gyorsan egy üveg sört, elhelyezkedtünk az egyik vízparti pihenőpadon, és a Rába egyébként nem túl romantikusan barna és zavaros folyását figyelve töltöttük el ebédszünetünket. Nem sokkal 1 óra után aztán összeszedtünk magunkat, és a borult tavaszi ég alatt átkeltünk a Rába öregecske hídján, majd a műúton maradván folytattuk utunkat nyílegyenesen Döröske felé. A világvégi mellékút a híd közlekedésszűrő hatása ellenére is kellően forgalommentesnek bizonyult, a csípős tavaszi időben pedig az aszfalt hőmérséklete is ideális maradt, így a három kilométer kifejezetten hangulatosan telt el, majd közvetlenül Döröske előtt letudtuk a kötelező szintet, és meghódítottuk a Kemeneshát kelet-nyugati irányban húzódó tömbjének 250 méteres magaslatát. Innentől kezdve a Kemeneshát apró falvait fűzte fel sorra a kéktúra vonalvezetése, így Döröske felől Döbörhegy irányába indultunk tovább dél felé, érintve a két település közötti szőlős-tavas, kicsit hangulatos, kicsit elhanyagolt hétvégi házas területen. Az aprócska Döbörhegyen megállás nélkül viharoztunk végig, majd újra az aszfalton maradván hódítottuk meg Szarvaskend települést, ahol viszont a pecsét és az éppen nyitva lévő Kofi kocsmáé egyértelműen elidőzésre bízottak.

Rövid uzsonnaszünetet követően (ekkor már 3 óra után jártunk) nyugat felé hagytuk el a települést a műúton, majd egy aszfaltmentesítési kitérőt követve a szántóföldeket keresztül tértünk az aprócska (nahát) Nagymizdóra. Az égbolt időközben kifejezetten haragos feketére színeződött, ami rendkívül látványos, baljós fotótémákat adott a zöldes mezők, a fekete ég és a rikító kékre színezett Mária-szobor kontrasztjainak köszönhetően. Szerencsére az időjárással kapcsolatos félelmeink alaptalannak bizonyultak, a hirtelen érkezett komor felhőzet elcsendesedett, így borult, hűvös, de határozottan esőmentes időben fordultunk ki az ötperces településnek bizonyult Nagymizdóról, és a Kemeneshátat hátrá vevő műútra fordulva indultunk tovább a Gógán-erdőn keresztül Katafa felé. A kétutcs település érzésre egy nagyságrenddel nagyobbak tűnt, mint a délután során érintett más települések (a 345 fő lakosságszám nem erősíti meg ezt a feltételezést), de vendéglátóhely és pecsét hiányában itt sem időztünk el sokáig, rögtön folytattuk az utunkat nyugat felé Nádasd irányába. A két falut összekötő kerékpárúton haladva átkeltünk a 86-os főút alatt, balra tekintgetve megsejleltük a

nádasdi naperőműparkot, majd hamarosan elértük Nádasd első házseit. Nádasd egyébként már tényleg egy kaliberrel nagyobb településnek bizonyult, így egészen időigényesnek bizonyult az átkelés, de mivel a kéktúra útvonala pont elmellőzte a település központibb részeit, így a templomkertre csak futólag tekintettünk rá, és időnk nagy részét a takaros lakóutcákon töltöttük. Az egykori 86-os út széles nyomvonalán átkelve (a településtől keletre nemrég épült meg az általunk is keresztezett elkerülő) magunk mögött hagytuk Nádasdot, és egy darabig szántós, majd idővel erdős terepen haladtunk tovább nyugat felé. Az erdősávot elérve rögtön kihívásba ütköztünk, ugyanis a térképen vékonyka csíkként feltüntetett Gyümaczi-patak a tavaszi csapadékbősségnek köszönhetően 5-6 méter szélesre duzzadt, de mivel szerencsére mélységben nem igazán gyarapodott, egy kis kreatív fatörzs ugrálással végül szárazon meg tudtuk oldani a feladatot.

A Daraboshegyi-erdő szélére érve derékszögben balra tértünk, majd egy jobbot követően átértünk a halogyi műútra, amin alig pár száz métert kellett haladnunk a település elejét jelző tábláig, és kicsivel fél 6 előtt el is értük a mai célpontunkat. Ez azt is jelentette, hogy a buszunk indulásáig még több, mint 50 percünk volt, de mivel időközben a semmiből hétágra kisütött a nap, a buszmegálló mögött pedig a takaros és nyitva lévő Kónya kocsmá várt minket a pecséttel, kifejezetten kedélyesen tudtuk eltölteni a tavaszi délután végét. Az italok elfogyasztása után a kocsmát két rendkívül barátságos és fotogén macskájával szórakoztattuk egymást, majd a precízen menetrend szerint érkező busszal Körmendre utaztunk, ahol gyorsan átszálltunk a GYSEV szintén precízen érkező vonatára, és pár perccel 7 óra után már az egyházsrádóci vasútállomásnál várakozó autónkba ugorhattunk. Jó negyed óra alatt visszaereszkedtünk a Körmend nyugati határában található, egyébként inkább tranzitforgalmat kiszolgáló panziónkba, majd a sikeres túranapunkat megünnepelelő visszagurultunk a belvárosba, és a találomra kinézett Korona étteremben egy bősséges kétszemélyes tállal pótoltuk az elégett kalóriákat. A vacsorából hazaérve 10 körül már ágyunk is dőltünk, ugyanis másnap viszonylag korai kezdéssel terveztünk visszatérni Halogyra.

4. túranap: Halogy – Őriszentpéter

A korai kelés leginkább azért volt indokolt, mert a 35 kilométeres túranap végén a legpraktikusabb hazajutási lehetőséget az Őriszentpéterről 15:20-kor induló busz adta (és emeljük ki, hogy ez a praktikus opció is tartalmazott egy egyórás nádasdi várakozást), így kellően motiváltan reagáltunk a 6:30-as ébresztőre, amelynek köszönhetően nem sokkal 7 után már az ismert halogyi környezetben keresgeltünk ideális parkolóhelyet. Az időjárás másnapra érdemben nem változott, továbbra is inkább borult, de azért tavaszias időben, hosszúnadrágban, pulóverben és kötött sapkában indultunk el Halogy főutcáján nyugat felé, majd a falu végére érve egy szolid balkanyarral a Himfai-tó felé vezető földútra tértünk rá. Úgy tűnik, hogy a horgászszезон még nem indult el, vagy legalább is ezen a korai órán elmaradoztak a horgászok, így teljesen néptelen állapotban haladhattunk el az enyhe szélben rendkívül hangulatosan fodrozódó vízfelszín felvonultató mesterséges tó mellett, majd a nem meglepően szintén üres parkoló után nem sokkal ráfordultunk a Felsőmarásra vezető műútra. Alig egy kilométer után be is értünk a faluba, és az itt megszokott hosszúkás településszerkezet felvégén végighaladva jutottunk el a faluközpontig, ahol egy hirtelen váltással jobbra kanyarodtunk, és toronyiránt megindultunk a határon át az alig másfél kilométerre található Ivánc irányába.

A nagyjából erdősávokkal kísért, eseménytelen átkelést követően a kék jelzés gyorsan keresztül is vinne a falun, de mivel Ivánc egy apró kitérővel járó kocsmával és pecséttel is rendelkezik, ezért egy kicsit elidőztünk a településen (úgy tűnik, hogy itt a Kemenesháton igazából csak a pecsét- és kocsmakitettségen múlik, hogy mennyit töltünk egy-egy faluban). Érkezésünk időzítése is tökéletesnek bizonyult, ugyanis egészen pontosan 9 órakor érkeztünk meg a 9-kor nyitó Anita presszóhoz, aminek a nyitva tartása ugyan a teraszra helyezett pecsét szempontjából nem volt igazán releváns, de így legalább egy kellemes kávéval tudtunk felüdíteni magunkat a még mindig csípős reggelben. A kitérőn

visszatérve készítettünk néhány fotót a Szent Miklós-templom különleges, modernista (?) épületéről, majd végleg magunk mögött hagytunk Iváncot, és egy nagyon rövidke erdei átkelést követően hamarosan az aprócska Hegyhátszentmártonban találtuk magunkat, ami egy újabb ötperces településnek bizonyult. Olyan szempontból azonban nagyon is jelentősnek bizonyult a falucska, hogy saját földrajzi elképzeléseim (és a Wikipédia megerősítése) szerint ezen a ponton búcsúztunk el a Rábától közvetlenül délre elterülő Kemeneshát tömbjétől, és a Lugos-patak folyását követve a Fekete-fenyvesben haladva szép lassan megérkeztünk az Őrségbe.

A szakasz eddigi településgazdagságát figyelembe véve egészen felüdítőnek bizonyult a jó 6 kilométeres erdei szakasz, amely az egyre inkább kiderülő időben kifejezetten hangulatos élményt adott, különösen a mezők szélén haladó, nyitottabb szakaszokon. Délhez közeledve aztán az erdő elkezdett zsugorodni, és hamarosan domboldali legelők kezdtek el dominálni az útvonalat, majd nemsokára az első Őrségi településünk, Kondorfa első házai is feltűntek. Az első házak feltűnése egyébként csalfa reménynek bizonyult a településközpont csábító frissítésopcióinak érkezése szempontjából, ugyanis a település szélétől több, mint másfél kilométert tettünk meg az Alvégen, mire végre megérkeztünk a központba. Vasárnap dél lévén az ital- és a vegyesbolt nem tudott segíteni rajtunk, de szerencsére a rövid kitérővel elérhető Vadkörte fogadó nyitott kapukkal fogadott minket, így miután a céges bélyegzővel pecsételtünk egyet, a napsütötte teraszra ültünk le egy rövid, sörrel megtámogatott pihenőre. Igazán hosszú pihenőt nem tarthattunk, hiszen az óra folyamatosan ketyegett (3 óra 20 percünk volt 14 kilométerre, ami vállalható, de azért semmiképpen sem kényelmes), így szomorú szívvel elbúcsúztunk a fogadótól, és a kék jelzésre visszatérve a Fővégen haladtunk tovább nyugat felé.

Innentől már hivatalosan is az Őrségben jártunk, ami azért is különösen érdekes volt számunkra, mert annak ellenére, hogy turisztikailag eléggé felkapott a térség, mindkettőnk számra teljesen kimaradt ez a környék, így bízunk benne, hogy a kéktúra során mi is megtaláljunk benne majd a szépséget. Ez végül nagyjából így is lett, de nem ezen a túranapon került sor erre, legalább is a kopár fákkal és barnás patakokkal szegélyezett természet egyelőre nem nyűgözt minket le különösebben. Kondorfát elhagyva továbbra is régi ismerőssünk, a Lugos-patak közelében haladtunk, majd Szalafő határába érve elbúcsúztunk a pataktól (a térkép szerint amúgy is közvetlenül a forrásánál jártunk már), és rátértünk a Szalafőre bevezető műútra. Innentől átadtunk magunkat az Őrségre jellemző szeres településszerkezetnek, és pár száz méter után meg is érkeztünk a vendégházakkal teli Papszerre, majd egy apró intermezzo után átértünk a központi Templomszerre, ahol rögtön meg is tekinthettünk az Őrség állítólagosan legidősebb fáját. A központi településreszen még kaptunk egy dózist a hangulatos Őrségi építészetből, aztán a sporttelepeket elmellőzve elhagytuk a falut, és átkeltünk a település névadóján, a Zala folyón. A kéktúra innentől egy jódarabig a Zala folyó (itt inkább patak) mentén halad tovább, és a hivatalos vonalvezetés abszolút kalandcentrikusan bátorkodott azt többször is keresztezni, ami a tavaszi árnak és a közepesen kiépített átkelésnek köszönhetően valóban kifejezetten kalandosnak bizonyult.

A hevenyészett, kőről kőre ugrálós átkelések után Őriszentpéter-Keserűszer határában értek véget, ahol egy elegáns fapallón áttértünk a Zala északi oldalára, és innentől újra aszfaltozott úton folytattuk túránkat. Keserűszer pár tucat hétvégi házat tudott felmutatni, majd hamarosan át is értünk az újabb Templomszerre, ahol a viszonylag stabil tempónknak köszönhetően lehetőségünk volt arra, hogy alaposabban szétnézzünk az árpád-kori templom környékén. Templomszeren keresztülhaladva elmellőztük a városi turisták vintage ízlései szerint kialakított Pajta vendéglőt, majd az összeépült Siskaszer határába érve dél felé fordultunk, és a közúti hidat becélózva indítottuk el a nap utolsó (gyalogos, kéktúrán történő) Zala-keresztezését. Ekkora már egyértelművé vált, hogy a buszunkat simán el fogjuk érni, így a műúton haladó forgalom zavarásait leszámítva kényelmes hangulatban

andalogtunk végig a délutáni napsütésben a Városszer központjába vezető úton. Az Őrszentpéter központját jelentő Városszer a maga városi jellegében nem kifejezetten tükrözte vissza az Őrségi kistelepülési hangulatot, de a maga nemében valahogy mégis különleges hangulatúnak bizonyult, így kifejezetten jókedvűen éreztünk meg a városka közepét jelentő körforgalomra, ahol a turistacsapdának tűnő Centrum étteremben ezúttal fogyasztás nélkül pecsételtünk egyet.

Fogyasztani ugyanis nem feltétlenül volt már időnk, hiszen a nagy kényelemben végül már csak 10 percünk maradt a busz indulásáig, így a körforgalomban nyugatra térő kék jelzéstől ünnepélyesen elbúcsúztunk, és a zöld négyzetet követve átsétáltunk a 100 méterre lévő takaros buszpályaudvarhoz, letudtunk a nap utolsó Zala-keresztvezését, és a várakozás perceiben elkészítettünk a célfotóinkat is. Az Őrségi településeket viszonylag körütekintően feltáró buszon majdnem egy órán keresztül nézelődhattunk hazafelé, majd a már említett egyórás nádasdi kényszerszünet lehetőségét biztosított arra, hogy pótoljuk az Őrszentpéteren kimaradt fogyasztást a helyi Csillag büfében. A viszonylag hosszadalmas várakozási idő természetesen felpiszkalta a stoppolással kapcsolatos ambíciókat is, de az eddigi kéktúrák sikere méltó folytatásaként ezúttal már az ötlet fázisban elhalt a javaslat, így inkább türelmesen kivártuk a buszunkat a halovány tavaszi délutáni napsütésben, és végül 17:28-kor fel is szállhattunk a buszunkra. Az 5 kilométeres út 10 percet is alig vett igénybe (igen, az időnkbe az is belefért volna, hogy legyalogoljuk a távot, de ugye semmit nem nyertünk volna ezzel a megoldással), így 17:45-kor már indíthattam is az autót, hogy nekivágjunk az egyre hosszadalmasabbá váló budapesti útnak, ami végül egy kéktúra szempontból kifejezetten kései, fél 9-es hazaérkezést eredményezett a kemenesháti-Őrségi túrának.

3. túra: Őrszentpéter - Zalalövő / Őrség – 2018. április 30 – május 1.

5. túranap: Őrszentpéter – Szentgyörgyvölgy

A beszámolók sorából egészen jól kiolvasható, hogy így a kéktúrázás harmadik évébe lépve eléggé kikristályosodott a túraszervezési módszertanunk a szombati vendégházakkal és az autós rásegítéssel. Bár azt elismerem, hogy a mi megközelítésünk erősen eltávolodott a kéktúrázás vadkempinges romantikájától, különösképpen soha nem szégyelltem ezt, és az egészet úgy fogtam fel, hogy a logisztikai könnyítések lehetővé teszik, hogy egy rugalmasan kialakított élménycsomagot gyűjtsünk össze a hétvégén, így egésznapos cipekedés helyett kényelmesen tudunk túrázni és akár távolabbi látnivalókat is útba tudunk ejteni. A középen megfelelő módszer gyakran egyébként kifejezetten elegáns megoldást tudott adni, de persze előfordulnak olyan szakaszok is, ahol sokkal-sokkal egyszerűbb lenne (lett volna) egyszerűen kétnapnyi ruhát és élelmet pakolni, és végigsétálni az útvonalat úgy, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Nos, az Őrségi túra tökéletes példa erre.

Na, de ne siessünk ennyire, először ugyanis a módszertan előnyeivel is foglalkoznunk kell. Ahogy azt a múltkor is említettem, az egynapos kirándulásunk alapján az Őrség – érdemei elismerése mellett – nem nyűgözött le különösképpen, így saját hibánkat is jóvá téve mindenképpen szerettem volna az előző túrán kihagyott nevezetességet, a pitykeszeri skanzent pótolni (nem kell nagyon hibáztatni minket, a 2x1,5 kilométeres kitérő sehogy se fért volna bele a túránkba). Ennek megfelelően azzal a radikális megoldással álltunk elő, hogy a gyengécske kilométermennyiség (28 km az első napra) elé belefér még a múzeumozás is, így az indulásra kinézett május 1-jei hosszú hétvége hétfőjén a GPS-be a Szalafőhöz tartozó skanzent írtam be célállomásként. Sietnünk elméletileg különösképpen nem kellett, hiszen a skanzen csak 10 órakor nyitott, de mivel az Őrség a maga három órájával tényleg szürreálisan távol van Budapesttől (nem is igazán tudok más ilyen helyet mondani), ezért nem sokkal 7 után azért csak autóba kellett ülnünk. A csendes szombat reggeli forgalomban akadálymentesen hasítottuk át az országot, aztán az autópályát, majd a 8-as főutat elhagyva egyre jobban elmélyültünk az Őrség most már kifejezetten zöldellő világvégi dombjai között, és végül 10:10-kor már ki is

kászálódtunk az autóból a múzeum parkolójában. Pityerszer egyébként abszolút főnyereménynek bizonyult, az apró, de mégis hitelesen és informatívan berendezett skanzenfalú sok érdekességet hozott, és abszolút meghozta a kedvem a következő két nap kalandjaihoz (nem mintha nem lett volna amúgy is kirobbanó túrakedvem a végre megérkező tavaszban).

Egy bő óra nézelődés után aztán Pityerszerről Őriszentpéterre gurultunk, ahol a helyi, dicséretesen nyitva tartó boltban feltöltöttünk készleteinket, majd 11:45-kor ellőttük a startfotókat a központi körforgalomba, és nyugat felé fordulva megkezdtünk a túranapunkat. A városka házai szinte azonnal elmaradtak mellettünk, és jó kétszáz méter után a főúttól is elbúcsúztunk, és az egykori vasúti töltés relatíve jól megmaradt nyomvonalát követve elmélyültünk az erdőségben, ami a meglepően erőssé váló tavaszi napsütésben kifejezetten jó húzásnak bizonyult (ne felejtjük, hogy saját számításaim szerint a tolerálható túraszezon utolsó napját írtuk). A töltés végére érve az erdőgazdálkodási földutakra tértünk rá, és a meglepően intenzíven kitermelés alatt álló erdőben haladtunk még 2,5 kilométert, majd a Szlovéniába tartó vasúti nyomvonalat keresztezve átértünk a bajánsenyei határba. A hosszasan elnyúló település központját távolról elkerültük, csak a vasút közelében található dávidsenyei rész főutcáján haladtunk egy darabig, majd a déli-délnyugati irányt felvéve indultunk tovább Kercaszomor irányába. A Kerka-patak keresztezését követő újabb három kilométeres erdei szakasz tovább javította a komfortérzetünket, így kifejezetten jó tempót tartva értünk át a kifejezetten hosszasan elnyúló Kercaszomorra (ami természetesen két falu, Kerca és Szomoróc egyesüléséből keletkezett). A takaros világvégi (tényleg az, a falu nyugati vége az országhatár) völgyfalut különös élmény volt végigsétálni, pláne arra gondolva, hogy az, hogy a kéktúra ma erre vezet, az csak azoknak a bátor helyi felkelőknek köszönhető, akik olyan hevesen tiltakoztak a trianoni határvonal meghúzása ellen, hogy a két apró település végül 1922-ben visszakerült Magyarországhoz.

A történelmi kitérőt követően Szomoróc központjában fizikai kitérő is következett, így egy hirtelen kanyarral elhagytuk a települést, és a Kerca egy másik ágát keresztezve újabb, ezúttal rövidebb erdei szakasz következett. Az apró dombtetőn körbejártuk az egykori Szent Vencel-templom maradványait, majd 15 perccel később már a magyarszombatfai határban ereszkedtünk lefelé a szántóföldek között. Az, hogy a falu a fazekasmesterségéről volt valaha híres, nem volt különösebben elrejtett információ, ugyanis számos ház körül jelentek meg kerámia díszítőelemek, sőt hamarosan még aktív árusokba is botlottunk. A faluszéli T-elágazásban a kéktúra egyenesen vezet tovább, de a stílszerűen elnevezett Tűzzománc szomjoltóhoz és az ott kihelyezett pecséthez mi azért szívesen tettünk kitérőt, (helyesen) bízva abban, hogy valóban sor fog kerülni egy kis szomjoltásra. Az uzsonnaszünetet követően nekivágtunk a faluból nyugatra induló hegyoldali útvonalnak, amely egy apró hurkot formálva éri el a DDK (és egyben a kék kör) legnyugatibb pontját, hogy keletre induljon tovább a formálisan Magyarszombatfához tartozó Gödörházára. Mivel ez a legnyugatibb pont egyben a Ritási-domb 296 méteres csúcsát jelentette, a falu határából indulva egészen combos kaptatót kellett ledolgoznunk, mire másfél kilométeres emelkedést követően végre elértük a domb tetejét.

A Ritási-domb egyébként farengeteggel borított, amúgy sem csúcsszerűen kiemelkedő tetejéről alapesetben nem járna kilátás, de szerencsére erre a nevezetes pontra pont jutott egy geodéziai mérőtorony, így csak a „Felmenni tilos, életveszélyes” feliraton kellett túllépnünk (mentségünkre legyen mondva, maga a kéktúra útikönyv javasolta a mászást), és a szokásos létrázást követően fel is tárult előttünk a fantasztikus Őrségi körpanoráma. Itt, a vad délnyugaton nem igazán sorakoztak az igazán egyértelmű tájékozási pontok (a távolba vesző Kőszegi-hegység tömbjét leszámítva), így a kilátás elemzése leginkább arra korlátozódott, hogy megállapítottuk, hogy előttünk Magyarország, mögöttünk meg Szlovénia található. A toronyból való életvesztésmentes távozást követően a látottak alapján fellelkesedve megfordult bennem, hogy érdemes lenni 2x400 métert sétálni a zöld sáv jelzésen a legközelebbi magyar-szlovén határkőig, de mivel érdemi érvkészetet nem tudtam volna

Andi elé tenni, így inkább a kék már említett, kelet felé tartó nyomvonalán kezdtünk el ereszkedni. Hamarosan le is értünk Gödörházára, ami a maga ódon házaival egészen nevetségesen giccsesen tökéletes ódon hangulatot sugárzott a tavaszi délutáni napsütésben, a falu széli harangláb körüli fantasztikusan zöld mezőre pedig egész egyszerűen nem tudtunk nem leheveredni egy rövid pihenőre. A mezőkön keresztülvezető nevetségesen vékonynak tűnő aszfaltsávot követve hamarosan átértünk a szomszédos Velemérre, amelynek érdemi részét a völgyet feltáró országút valamiért nem érinti, így a hosszúkásan elterülő falucska főutcája még hangulatosabb formában maradt meg a múltban. A békésen legelésző kecskéket és a kapirgáló tyúkokat kerülgetve végül elértük a falu végét, ahol az erdőben az ország egyik legérdekesebb, az Árpád-kor óta megmaradt belterű Szentháromság-temploma bújik be – mi viszont végtelen idő hiányában ezt a látnivalót másnapra halasztottuk, ugyanis Szentgyörgyvölgyön szeretnénk volna elérni a 18:01-es buszt.

A 11:45-ös indulásból kiindulva ez a cél alapból feszesnek tűnt, az pedig semmiképp nem segített, hogy akaratlanul is bele-belepihengettük az Őrségi látnivalókba, de mivel az átvezető részeket rendesen megnyomtuk, a Velemér és Szentgyörgyvölgy közötti szakaszon sem kellett úgy igazán sietnünk, de persze az újabb határérintéssel kecsegtető zöld kereszt 2x600 méteres értelmetlen kitérője ezúttal sem tudott bekerülni a programba. Az erdőből kilépve meg is érkeztünk Szentgyörgyvölgy nyugati végére, ahol egy hatalmas tábla tájékoztatott minket arról, hogy Zala megyébe értünk, az első buszmegállóval szemben pedig egy jó 10 méteres májusfa jelezte, hogy vidéken még élnek a hagyományok. A hosszúkás faluban még egy jó kilométert sétáltunk a központi buszmegállóig, gyorsan átvettük a pont útba eső szállásunk kulcsait, majd alig pár perc várakozás után fel is szálltunk az Őriszentpéteri buszra.

A városba érve aztán megbizonyosodhattunk arról, hogy még a régióközpontban is élnek a hagyományok, ugyanis a buszállomással szemben tucatnyi helyi férfi küzdött 2 db 3 méteres létra segítségével a legalább 15 méteres gigantikus májusfa sikeres felállításáért. Az ad-hoc turistalátványosságot természetesen a környék összes turistája nekiállt megörököteni, majd közös tapssal mutattuk ki elismerésünket a korántsem veszélytelen művelet hiba nélküli megoldása iránt, aztán mindenki ment tovább dolgára, ami számunkra természetesen az evés volt. Az autóba ülve aztán megakadt a tekintetem a Bognár étterem svédasztalos ajánlatának hirdetőtábláján, így a spontaneitásra hallgatva hamarosan már az étterem parkolójában találtuk magunkat. Bár a svédasztalos kalkulációkat nem feltétlenül az egész nap gyalogló turistákra végzik, igyekeztünk visszafogni magunkat, és inkább arra törekedtem, hogy kipróbáljam a helyi fogásokat, különösen a helyi sztárfogásnak számító dödöllét, ami abszolút meg is felelt a magas elvárásoknak. A kellemes vacsora után aztán visszaautóztunk Szentgyörgyvölgybe, a privát házikónkban fürödtünk és kulturált öltözetre váltottunk, mert az időnkbe még pont belefért a helyi Vitéz söröző meglátogatása. Bár azt nem mondanám, hogy a helyi törzsgárdából nem lógtunk ki egy kissé, összességben kiválóan éreztük magunkat a főutca melletti teraszon üldögélve, és az estének csak az vetett véget, hogy a kocsmát 10-kor bezárt, így a zárórát követően egy perc alatt hazasétáltuk, és a fantasztikusan tiszta égbolt megcsodálását követően eltettük magunkat másnapra.

6. túranap: Szentgyörgyvölgy – Zalalövő

Ezúttal is egy korán induló második túranapra kellett készülnünk, ugyanis ideális esetben a Zalalövőről 13:47-kor induló vonattal szeretnénk volna megszervezni a hazajutást, így a túratáv nagy részét a délelőtt kellett ledolgoznunk. Szerencsére másnapra már csak 26 km-ünk maradt (mi kérünk elnézést, de az egész Őrségi túrahétvége alig 54 km-t jelentett, de a további szervezés szempontjából öngyilkosság lett volna módosítani a felosztáson), és mivel a látnivalók nagy részét már tegnap ellőttük, és még a kocsival sem kellett elmozdulunk a kertkapun kívülre álláson kívül, végül egy gyors reggeli után 7:15-kor hagytuk el a szállásunkat. Mivel a pecsétünket már tegnap este begyűjtöttük a

Vitézben, ezúttal nem álltunk meg a kocsmánál, hanem inkább bal felé letértünk a főutcáról, és átsétáltunk Szentgyörgyvölgy kissé avittasabb Kőgyár településrészére, majd az utolsó roskadozó épületeket elhagyva a nyílt mezőn folytattuk utunkat Felsőszenterzsébet irányába. Az aprócska falut nem sokkal 8 óra után el is értünk, majd miután a jelzést követve tettünk egy furcsa kitérőt a Makovecz Imre által tervezett – egyébként abszolút magántulajdonú – Bagolyvár házhoz (a kitérőt időközben érthető módon megszüntették), továbbindultunk a műúton nem meglepő módon közeli Alsószenterzsébetre. A rövidke összekötő út egyébként meglepően látványosnak bizonyult, ugyanis a két Szenterzsébet falu egy hosszasan elnyúló, de kelet felé érezhetően lejtő domb peremén helyezkedik el, így a felkelő nap kifejezetten hangulatosan világította meg a hirtelen kitárulkozó végtelennek tűnő domboldalt – sajnos azonban képességek hiányában fotóban nem tudtam megörökíteni ezt az érdekes térélményt.

Útközben néhány fotó erejére összebarátkozunk a szomszédos réteken legelésző csordákkal, majd fél 9-re át is értünk Alsószenterzsébetre, amin gyakorlatilag lassítás nélkül haladtunk keresztül. A Kerkai hídján átlépve továbbra is az országúton maradtunk, és a tiszta kék égbolt alatt egyre inkább melegedő reggelben a nyílt mezők között tettünk meg két kilométert a szomszédos Kerkakutasig. Kerkakutason sem látnivaló, sem pecsét, sem kocsmát nem akadt, így továbbra is menetben maradtunk, és a falu északi határában az aszfalttól elbúcsúzva erdei utakon folytattuk az előrehaladást. Idővel aztán a szántó is elfogyott mellőlünk, és teljes erdőborításban másztunk fel az apró, 270 méteres dombtetőre, amiről leereszkedve elértük az első pecsételőpontunkat, Pusztaszentpétert. Pusztaszentpéter jelenleg igazából egy házikó és egy melléképület a semmi közepén, a kerítésre kihelyezett pecsét begyűjtése ráadásul még 2x400 méter kerülővel is jár, így valójában semmi nem indokolta, hogy ne az amúgy is az útvonalon található, hamarosan következő Csöde községben pecsételjük (ekkor még Csödén is pusztaszentpéteri pecsét volt kihelyezve, időközben azonban szétválasztották a kettőt, szóval nem lehet alibizni), de a kötelességtudásom nem engedett, és bevállaltuk az extra métereket.

Rövid ivószünet után visszatértünk a kék jelzésre, elmellőztük az egykori település enyészetnek átadott temetőjét, majd a szántó szélén haladó utat követve jó két kilométer után elértük Felsőcsödét. Pecsételünk ugye itt már nem kellett, vendéglátásra utaló nyomot nem találtunk, de mivel Zalalövőig már civilizációval nem találkozunk, és már majdnem dél volt, egy pár falatnyi ebédre azért megálltunk a faluban. A falu határában jót nevettünk a helyi vízmű bunkerépületének kéktúra sáv színű felfestésén, majd szépen lassan felkapaszkodtunk a nem különösebben gondozott pacsai szőlődombra, amelynek elhagyatott házain keresztülhaladva hamarosan meg is érkeztünk a Zalalövő délnyugati csücskéhez. Az utolsó 4,5 kilométeres szakasz is gyorsan lepörgött, és mivel az egész szakasz során nem igazán volt szükségünk érdemi megállásra (leszámítva a gyors felsőcsödei ebédet), 13 órára elértük a Zala folyót, ahol letértünk a kék jelzésről és a hídon átkelve megérkeztünk mai célunkhoz, a Zalalövő-Őriszentpéter vasútvonalhoz. Ez egyben azt is jelentette, hogy gond nélkül beülhettünk a futtatott rózsákkal dekorált Rózsakert presszóba, hogy méltóan megünnepeljük a sikeres teljesítést, majd fél 2 környékén erőt vettünk magunkon, és megtettük a vasútállomásig vezető meglepően hosszú, 500 méteres utat.

A vonat indulása előtt még pont volt időnk néhány fotót készítenünk a Zalalövő táblával, majd alig 10 percnyi robogás után le is szállhattunk Nagyrákos megállóhelynél, hogy átszálljunk a szentgyörgyvölgyi buszra. A terv apró hiányossága persze az volt, hogy az előző túrához hasonlóan ezúttal is egy vaskosabb, 45 perces várakozásra volt még szükségünk az átszálláshoz, így a vasúti töltésről leereszkedve a buszmegálló mögötti domboldalon feküdtünk el, és kényelmes olvasgatás mellett, utolsó maradékainkat elfogyasztva vártuk be a buszunkat. Fél órás hegyi kanyargás után aztán vissza is értünk Szentgyörgyvölgyre, ami, tekintettel arra, hogy már 15:11-et mutatott az óra, és valójában

13:00-kor már Zalalövőn voltunk, valóban felvetett kérdéseket a túraszervezési elképzeléseinkkel kapcsolatosan. Szerencsére azonban csattanós válasz volt még a tarsolyunkban, hiszen Szentgyörgyvölgyből még kényelmesen a szomszédos Velemérre autóztunk, és belépőt váltottunk a kicsiny erdei templomhoz, ami talán az egész kéktúra legérdekesebb látnivalójának bizonyult számomra, ugyanis ez a kis épület egy Őszinte, hiteles időkaput ad a szinte elérhetetlen régmúlt felé (amit nem sok más látnivaló mondhat el magáról).

Az idegenvezetésünk délután 4 után nem sokkal ért véget, én pedig az autó felé haladva szépen elindítottam a Waze-t, ami azzal a meglepő javaslattal állt elő, hogy Szlovénia érintésével lenne érdemes hazamenni. Én természetesen egy pillanatig sem hittem abban, hogy az alkalmazás igazat mond, de ennek a példátlan ziccernek természetesen nem tudtam ellenállni, így gyorsan gázt is adtam, hogy valóban legyen egy jó sztorim arról, hogy a DDK nyugati vége annyira a világvégén van, hogy Szlovénián keresztül kell hazajutni. Az útvonal menet közben már nem változott, és bár a határon átlépve eszembe jutott, hogy emlékeim szerint Szlovéniában külön matricát kell venni az autópályára, ezzel az aggálllyal nem törődve hajtottunk végig a 10 kilométernyi Szlovénián, majd az M70-es és a M7-es teljes egészét teljesítve este 7-re Budapestre is értünk (és nem büntettek meg a jogosulatlan autópálya-használat miatt – legalábbis egyelőre).

4. túra: Zalalövő – Bázakerettye / Göcsej – 2018. július 7-8.

7. túranap: Zalalövő - Rádháza

Az Őrség után egy kisebb hatásszünetet tartott a kéktúra projekt, ugyanis a május-júniusi időszakban inkább az esküvőnk megvalósításával foglaltuk le magunkat. Mivel az esemény sikeresnek bizonyult, semmi akadálya nem volt, hogy immár házaspárként folytassuk a kéktúránkat, így július első teljes hétvégéjére be is ütemeztük magunknak a göcseji túraszakaszt. Északkeleti gyerekként számomra teljesen ismeretlen terepnek tűnt ez a dél-dunántúli régió (bár ez igazából a DDK összes többi szakaszára, sőt valójában az OKT jelnetős részére is igaz), így kifejezett lelkesedéssel készültem elő a zalai expedíciókra. A túramatek azt hozta ki, hogy az első napunkra egy egészen veretes, 42 kilométeres etapot kellett teljesítenünk, de szerencsére a végtelen hosszúságú nyári napokba ennek még úgy is bele kellett férnie, hogy a gyaloglást csak 10:45-kör kezdjük el Zalalövőben. Persze ehhez előbb azért Zalalövőre is el kellett jutnunk, így a pénteki vb-nézés után kissé fáradtan keltünk fel 7 körül, majd bő 2 óra autózás után meg is érkeztünk Zalaegerszegre (el vagyok szokva az olyan megyeszékhelyektől, ahová nem igazán vezet autópálya), ahol leraktuk az autót, és rövid várakozás után fel is ugrottunk a Zalalövőre tartó buszra.

A buszról leszállva még gyorsan bevásároltunk, megcsináltuk a startfotókat, majd a vasút és a Zala keresztezését követően irányba kerültünk, és nekivágtunk a mai maratonnak. Az időjárással kapcsolatosan túlzott tévképzeteink nem voltak, Zalalövő utolsó dombos utcáin már vadul izzasztónak bizonyultak a nyári nap kíméletlen sugarainak köszönhetően, így örömmel nyugtázhattuk, hogy a nagyfernekági apró betérőt leszámítva kifejezetten erdős szakaszon vezetett az utunk. A 86-os út keresztezését követően elbúcsúztunk a civilizációtól, és közel 10 kilométeren keresztül háborítatlanul kanyarogtunk a két apró, de alattomos dombot is rejtegető erdőben, majd jó 2 órával később végre felbukkant előttünk Kustánszeg határa. A falu feletti domboldalból egészen impresszív rálátást kaptunk a hosszúkas településre, amit aztán pedáns módon végig is sétáltunk egészen az alvégi, tökéletes nevű Lesz Vigasz kocsmáig, ahol pecsételés mellett egy kedélyes ebédszünetet tartottunk, hiszen már közel 3 órája caplattunk rendületlenül a nyári melegben.

A kocsmánál aztán a kéktúra egy éles balkanyart vett, és a Béke utca utolsó házait elhagyva szántók és mezők között haladva közelítettünk meg a következő érintett települést, Kislengyelt. A kislengyeli műút előtt azonban még következett az egész túraszakasz számomra talán legérdekesebb látnivalója,

egy működő olajkút, ami pontosan úgy nézett ki, mint ahogy az ember elképzelte. Miután Andi elrángatott a megunhatatlan látványosságtól, pár perc után be is érkeztünk Kislengyelre, ahol gyorsan pecsételtünk egyet, majd nagy örömmre a falutól keletre elterülő erdőbe vezetett az utunk. Az erdei út idővel egy egykori szőlődomb gerincére vezetett fel, de miután délre fordulva végighaladtunk a dombtetőn, kiderült, hogy ezen a helyen is nagyjából teljesen elesett a hobbitermelés. A domb aljába érve újra műútra fordultunk, és hamarosan Barabásszegen találtuk magunkat, ami formálisan ugyanúgy Becsvölgyéhez tartozik, mint a 4 kilométerrel ezelőtt érintett Kislengyel, így kijelenthettük, hogy lassan egy órája ugyanabban a faluban sétáltunk.

Barabásszeg alvégét elhagyva újabb szántós szakasz következett, de szerencsére így, hogy délután 4 környékére értünk, és hogy nem a legdurvább nyári napok egyikét írtuk, viszonylag kényelmesen tudtunk haladni, majd rövid erdei hegymászás után átértünk a Petrikeresztúrhoz tartozó Győrfigszegre, majd pár száz méter után az igazi Petrikeresztúrt is elértük. Petrikeresztúr után újabb, ezúttal inkább műveltnek tűnő szőlődombot küzdünk le, majd egy újabb emberesebb szántós kanyargást követően megérkeztünk Zalatárnokra, ahol a pecsét mellett a Koktél Presszó frissítő italkínálatára is ránéztük. A kocsma teraszán egy kései uzsonnára is beneveztük, és azon lamentáltunk, hogy mikor fordult elő utoljára olyan, hogy 18:15-kor még úton voltunk, sőt még egy bő 5 kilométerünk is volt hátra a napból (így hirtelen a Mátra emlékezetes horrorisztikus második napja jut eszembe, de ki tudja).

Különösebben nehéz dolgunk persze nem volt, az egyre hangulatosabban estivé váló tájban több szintünk már nem maradt, így a nyílegyenes műúton indultunk tovább a szomszédos Szentkozmadombjára, megtekintettük a kifejezetten érdekes faluszéli kápolnát, majd a településen átkelve földúton folytattuk tovább az utunkat a végállomást jelentő Rádiháza felé. Bár technikailag a 20:03-kor induló vonat elérése kritikus volt a nap sikere szempontjából (későbbi járat nem akadt ezen a mellékvonalon), a kevésbé izgalmas zalai tájban a meglepően dimbes-dombos szint ellenére is jól tudtunk haladni, így tökéletes nyugalomban küzdöttük le az utolsó kilométereket a lemenő nap fényében, és hol a körülöttünk legelésző szarvasmarha- és lócsoportokat figyeltünk, hol pedig az előttünk egyre jobban kiterelvényesedő Tófej-hegyet csodáltuk, ami egyébként a holnapi napunk első kihívását fogja majd jelenteni. A vasúti megálló egyébként teljesen korrekt, sőt egy toi-toi-jal kiegészített épületét (érdekes volt a kontraszt Becske-alsóval, ahol egy, az ittenivel teljesen megegyező konstrukció található, csak ugye sokkal rosszabb állapotban) végül 19:31-kor értük el, így egy jó fél óránk maradt arra, hogy a fűben elterülve elfogyasszuk utolsó maradékainkat.

A Bzmot-unk pár perc késéssel rendben meg is érkezett, és mivel itt a világ végén a kalauzunknak nem sikerült elég térerőt csíholnia a jegykiadó gépbe, végül menetdíj fizetése nélkül abszolváltunk a Zalaegerszegig esedékes 24 km-es távot. Zalaegerszeg egyébként természetesen azok közé a nagyvárosok közé tartozik, ahol nem egy helyen van a vasút- és az autóbuszállomás (eddig Fehérvár és Eger szerepel a kéktúrás bűnlajstromban), így a városba megérkezve még egy további másfél kilométeres séta várt ránk a buszállomás melletti parkolóig, ami különösen azért volt szomorú, mert időközben már kezdetét vette a horvát-orosz nyolcaddöntő. Az autófelvevételes kört letudva végül negyed 10-kor érkeztünk meg szállásunkra, a Pítvar Panzióba, és kicsit aggódtunk is amiatt, hogy fogunk-e nyitott konyhát találni, vagy kell-e még egy pánikszerű boltkört futnunk, de szerencsére a hely abszolút liberálisan kezelte a konyházást (lehet, hogy a különteremben tartott esküvő is segített ebben), így a tisztálkodást is beütemezve egészen mediterrán módon nem sokkal 10 előtt ültünk le vacsorázni. A bőséges vacsora mellé jól csúszott a hideg sör és a telefonos stream, így a tizenegyespárbaj után teljes eltelt állapotban dőltünk be az ágyba, és a hosszú túranapnak köszönhetően az esküvő beszűrődő zajaitól egyáltalán nem zavartatva azonnal el is aludtunk.

8. túranap: Rádiháza - Bázakerettye

Jól is jött az azonnali elalvás, mert a szakasz limitált tömegközlekedési opcióinak köszönhetően végül az egyetlen értelmezhető megoldásként az jött ki, hogy reggel a nap végi célpontunkra, Bázakerettyére utazunk (becsukjuk a szemünket, amíg ott vagyunk), és onnan küzdjük át magunkat Rádiházára, ahol ténylegesen elindítjuk a túrát. Mivel ez a reggel egész pontosan a 7:28-as buszt jelentette, és Zalaegerszegről 45 perc Bázakerettyére eljutni, könnyű kiszámolni, hogy az ébresztők már 6-kor berregtek, és miután kissé sajgó tagjainkkal összeszedelőzködtünk, arra jutottunk, hogy a reggelit későbbre fogjuk halasztani. Végül jó 5 perccel a buszindulás előtt le is tudtuk parkolni az autót a helyi vegyesbolt előtt, és mivel még voltak mások is a buszmegállóban, örömmel nyugtázhattuk, hogy a nap legnagyobb kihívását sikerült is teljesítenünk. Fél óra buszozással aztán megérkeztünk a jónevű Csömödér-Páka vasútállomásra, ami amellet, hogy a Rádiházát érintő vasútvonalon található, a helyi erdei kisvasút végállomása is, így a már-már szokásos 55 perces várakozás pár percét a kisvasutak megcsodálásával tölthettük, majd egy ráérős reggeli után különösebb szűgyen nélkül dőltünk ki a napfényes peron fapadjain egy kis pótalvásra. (Nyilván ez az utazás is szép példája annak, hogy a módszertanunk mennyire túl tudja bonyolítani a túrázást, de gondoljunk arra, hogy a bázakerettyei érkezés után például azonnal autóba fogunk tudni ülni!)

A vonatunk menetrend szerint érkezett, és az alig 14 perces útba még a jegyvásárlás is pont belefért, de aztán negyed 10-kor már az ismert rádiházi megállóhely kőlépcsőjén igazgattunk magunkra a táskánkat. Erre a vasárnapra kifejezetten nyugodt túrázásélmény jutott, hiszen alapból csak 25 kilométert kellett teljesítenünk, ráadásul az előre kihelyezett autónak köszönhetően ezúttal semmilyen menetrendnek nem voltunk alávetve. Ennek megfelelően lelkesen vetettünk bele magunkat az előttünk magasodó szőlőhegy kaptatójára, majd gondolkodás nélkül vállaltuk be a 2x400 méteres jelzetlen utas kitérőt a Tófej-hegy északi végén található, kilátással kecsegtető kápolnához, ahonnan valóban fantasztikus rálátást kaptunk a zalai dombvidékre. A hangulatos kis templomnál egyébként éppen búcsúra készültek, így az idillt kissé megtörte a színpad- és büféépítés, és mivel a büfében még nem hűltek be az amúgy eléggé csábító üdítők, mi hamarosan búcsút intettünk, és a kékre visszatérve szép lassan leereszkedtünk a Tófej-hegyről, hogy aztán a Gáni-hegy megnevezésű szőlődombon haladjunk tovább.

Egy idő után aztán elmaradoztak a pincék és a szőlősorok, és hamarosan az erdőben folytattuk az utunkat, és mire két kilométerrel később kiléptünk a Szentpéterföldre vezető műútra, azt vettük észre, hogy a nyári nap is elmaradozott, és szürke felhők uralták le az égboltot. Szentpéterföldre érve óvatosan reménykedtünk abban, hogy a pecsét mellé egy frissítő ital is becsúszhat, de sajnos a vasárnap délelőtt nem kedvezett számításainknak. A falu déli peremére érve aztán elértük a már említett kisvasút nyomvonalát, ami egy egészen szurreálisan vékony, már-már játékvasútra emlékeztető sínpárt jelentett, és rendkívüli módon szórakoztatott minket a következő egy kilométeren. A szentpéterföldi vadászház egészen impresszív épületénél már szemerkélő esőben búcsúztunk el a kisvasúttól, és egy kifejezetten hosszú erdei szakasznak kezdtünk neki Lasztonya felé haladva.

Néhány kilométernyi erdei kanyargás után aztán egy újabb egészen impresszív vadászház épülethez érkeztünk, és egy gyors gps-ellenőrzés után az is kiderült, hogy a hasonlóságot az okozza, hogy ugyanannál az épületnél vagyunk, mint háromnegyed órája. A kék körön eddig megtett 1500 kilométeren ugyan apróbb tévedéseink, eltévedéseink akadtak, de ilyen tankönyvi eltévedést eddig nem sikerült produkálni (és nem is gondoltam rá, hogy egy fix jelzést követve lehet), így amellet, hogy nem voltunk maradéktalanul boldogok az ablakon kidobott 3 kilométer miatt, valamilyen szinten tudtunk magunkon nevetni. A szakasz ismételt ledolgozása során nagyjából felderítettük az eseményeket: a ritkásan jelzett útvonalon egy Y-elágazásban véletlenül jobbra mentünk tovább bal helyett, és amikor a balra kitérő kéktúra vonalvezetése egy hurkot követően keresztezte az általunk

választott útvonalat, akkor a beérkező kék jelzéseket a továbbhaladó kékként könyveltük el, és visszafelé indultunk tovább. Ez pedig azért volt problémás, mert a túra közbeni navigálás során én mindig törekszem a papíralapú térképre hagyatkozni, és csak igazán szükséges esetben szoktam elővenni az OSM appot, és mivel a papírtérképen igazából érdemi tájékoztatósi pontok nélkül erdei kanyargás volt felrajzolva, nem ellenőriztem kanyarról kanyarra az előrehaladásunkat, hiszen a kék jelzés ott volt előttünk.

Nos, ez az eset érdemben nem módosított a navigáláshoz való hozzáállásomon, de azt elismerem, hogy a Lasztonyáig tartó erdei szakaszon gyakorlatilag végig a telefon kék pöttyére ragasztottam a szemem a biztonság kedvéért. Lasztonya előtt ismételten kereszteztük a kisvasút egyik mellékágát, majd az időközben újra megerősödő napsütésben átsétáltunk a községbe, ahol az önkormányzat előtt pecsételtünk, majd az épület által nyújtott árnyékban fél 2-kor nekiestünk a gyanús májkrémekből álló késői ebédünknek, amivel bőségesen megkínáltuk a hamarosan megjelenő önkormányzati macskát is. Lasztonyáról megindulva rövid kapaszkodás után felértünk a helyi szőlődomb tetején magasodó kilátóhoz, ahonnan nagyon kellemes kilátást kaptunk a környező dombokra, majd egy kis hullámvasutazás után egészen meglepő dologgal találkoztunk: a térképen is jelzett Torhai-forrás működött és kellemes hideg vizet produkált! Ez a váratlan fordulat bearanyozta a napomat, az óvatosan beosztott víztartalékomat azonnal elpusztítottam, és az újratöltést követően igazán hidratáltan folytattunk az utunkat, ami jól is jött, mert a térképen egészen potomnak tűnő zalai dombok bizony néha egészen izzasztónak bizonyultak.

A békés erdei útvonalról aztán letértünk a hangulatos hegyek által körbeölelt Lipeszentandorján bányásztelepülésre, és egy-egy utca erejére betértünk Szentadorjánra, majd Lipsére (errefelé úgy tűnik, hogy eléggé hisznek a települések összevonásában), majd nekivágtunk az utolsó, az indokoltnál jóval napfényesebb kaptatónak Bázakerettye irányába. A sűrű aljnövényzettel nehezített, túlságosan nyitott szakaszon, így a túranap végére fordulva kifejezetten fárasztó volt a haladás, így végül csak nem sokkal 4 előtt értünk ki a településre levezető ösvényre, amiről már feltárult a különleges hangulatú bányászvároska látképe. Nehéz pontosan megfogalmazni, hogy miért is tűnt ennyire érdekesnek, de van valami sajátságos hangulata az olajfinomítókkal gazdagon ellátott, de amúgy kifejezetten zöld és természetközeli, de mégis az indokoltnál urbánusabb településnek – valahogy mind Bázakerettye, mind az egész környéke kiesik a magyar vidéki tájról alkotott elképzelésből. Az ereszkedés csak két bázai utcát (természetesen Báza és Kerettye egyesüléséből jött létre a település) foglalt magában, és hamarosan be is fordultunk a B24 kocsmába, ami mind nevében, mind az egész falas festményében emléket állít a 2. világháborús amerikai bombázásnak (stratégia célpontot jelentettek az egyébként az amerikaiak által épített olajtelepek). A kocsmában a pecsételést követően beneveztünk egy jéghideg kólára, majd beleerőszakoltuk magunkat a napmelegtől felforrósított autónkba, hogy aztán a forróságot enyhítendő kétszáz méter után kiugorjunk a templomnál egy gyors célfotóra. Ezúttal egyszerűbb volt a hazautunk, és külföld érintése nélkül tettük meg az ezúttal is vaskos 240 kilométeres távolságot, így végül fél 7 körül érkeztünk vissza a fővárosba.

5. túra: Bázakerettye – Zalakomár / Zalai-dombság – 2018. július 29-30.

9. túranap: Bázakerettye – Palin

Három héttel az első zalai túránk után újra útnak indultunk délnyugat felé, hogy egy újabb bátor logisztikai döntésekkel kísért túrán hódítsuk meg a Zalai-dombság álságos vonulatait. Mivel szombatra már volt egy kihagyhatatlan programunk, egy napot csúsztattunk a túránkon, és vasárnap reggel, viszonylag kényelmes kelést követően, fél 9-kor indultunk neki az M7-es autópályának, így háromnegyed 11-kor már az ismert B24-es sörözőben kortyolgathattuk a kirobbanó nyári melegben nem feltétlenül indokolt kávénkát. Érdekes módon az OKT nyári túráiról kevésbé maradt meg a meleg

hatása (lehet, hogy a magasabb tengerszint feletti magasságú, túlnyomóan erdei szakaszokon kevéssé csapott le a hőség), a DDK-n viszont már az előző szakaszon elkezdtem panaszkodást (teljesen indokolatlanul, hiszen nyáron mi másra számítsunk, mint nyári melegre), ezen a túrán pedig még egyet csavarhattam ezen, és hát hol van még a vége!

Szerencsére az útvonal kijelölése azért a segítségünkre sietett, és bár Bázakerettye főutcáján még perzselődtünk egy kicsit, mielőtt elértük az első fasort, majd a település határában azonnal elkezdődő erdőt, ami még a műutat is teljesen leárnyékolta. Az árnyékos fenyvesben a jó világ alig 20 percig tartott, ezt követően kiértünk a kistolmácsi rétekre, és a kisvasút pályáját követve hamarosan elértük a Kistolmácsi-tó partját, ahol így vasárnap délután nem szégyelltek tömegek fürdőzni a csábító habok között. Mi azonban erről az élményről most lemondunk (bár a fürdés szerepelt a szakasz terveiben és végigsétáltuk az egészen élénk, nyaralókkal tömött települést, majd annak határában a Hegyi utcára fordulva újra visszatértünk a jól megérdemelt erdőborítás alá – igaz, az utcanévnek megfelelően ez egyben a túranap első izzasztó mászásával járt együtt. A dombgerincen végigfutó földúthoz közeledve a kéktúra útikönyv előzékenyen javasolt egy 2x800 méteres kitérőt a gerinc déli végén található kilátóhoz, amit magam sem tudom, milyen szándéktól vezérelve elfogadtam, és igazából különösebben nem is bántam ezt meg, ugyanis a kilátóból tényleg fantasztikus panorámát kaptunk a Zalai-dombság környező vonulataira. A nyári nagy melegben még a kilátók felső szintjében tartózkodást megnehezítő szél sem volt túlságosan eleven, így a panorámaszinten bőségesen el tudtunk időzni, majd vízmennyiségünk jelentős részét elhasználva indultunk vissza a kék jelzés, majd utána a domb túloldalán található Borsfa felé.

Két kilométer múlva már Borsfára is értünk, ahol szerencsére nem kellett csalódnunk, ugyanis ívóvizes appom információinak megfelelően valóban működő kék kutat találtunk, ami megkímélt minket attól, hogy becsöngessünk valahová vízért könyörögve. Borsfáról a keletre fekvő szántókon keresztül távoztunk, majd újabb meredek kaptató leküzdésével dolgoztuk át magunkat a túloldalon megbújó apró Valkonyára. Az zsákfalu általunk érintett felső végére már az aszfaltútból sem jutott, de ez igazából csak hozzátett ahhoz az időutazós hangulathoz, amit a település kéktúrás különlegessége, a Rockenbauer turistaház biztosított. A semmi közepén elhelyezkedő egyszerű, barátságos, rendezett turistaház méltóan idézte vissza a túrázás hőskorát (aminek a szellemiségét mi csak tiszteltük, de nem igazán követtük), de az is sokat elmondott, hogy ezen a nyári délutánon teljesen üresen állt a turistaház. Lányos zavarunkban végül bemerészkedtük az udvarra, majd a teraszra, és pecsételés után az üres teraszra kihelyezett asztalnál ebédeltünk egy kellemeset, majd rövid nyújtózkodás után feltöltöttük a vízkészleteinket, és elhagytuk a nosztalgikus idillt.

Valkonyától távolodva egy jó kilométert haladtunk a mezőkkel borított határban, majd újabb erdei mászásba kezdtünk, amit ezúttal csak részlegesen teljesítettünk, ugyanis a 2x1100 méteres kitérőt a talán nyitott geodéziai toronnyal rendelkező Gurgó-hegyre nem vállaltuk be (mára már túlteljesítettük magunkat kitérő szempontból). Az erdőben elmélyülve aztán elindult a hullámvasutazás, és a következő kilométereken 4 db 270 méteres dombtetőre emelkedtünk fel, ami önmagában nem tűnik olyan óriási teljesítménynek, de ahogy azt már többször említettem, a zalai dombok, különösen ebben a forráságban kifejezetten alattomosnak bizonyultak. Az erdei hullámvasút Obornak határában a műútra térve rövid időre megszakadt, de a kéktúra végül nem tért be az apró falucskába, hanem rögtön tovább is terelt a Homokkomáromra átvezető dombvonulatra. Ennek teljesítésével a mai, a körülményekhez képest igencsak tiszteletre méltó szintet (995 méter) le is tudtuk, így határtalan boldogsággal ereszkedtünk le a falu szélén magasodó, csinosan karbantartott Kisboldogasszony-templomhoz, ami nemcsak egy pecséttel, hanem egy kellemesen hideg kúttal is meg tudta lepni a szomjas kéktúrázót. Valkonya óta 14 kilométert jöttünk menetben, így a

templomkertben kényelembe is helyeztük magukat, és egy könnyű uzsonnával ünnepeltük meg a túranap érdemi részének sikeres teljesítését.

Maga az ünneplés kicsit korai volt, hiszen még 7,5 kilométer hátra volt a napból, de mivel a szint mára elfogyott, és délután 5-re már a nap is kezdett veszteni az erejéből, minden fáradtságunk ellenére is érezhetően könnyebbé vált a dolgunk. Miután leereszkedtünk Homokkomáromba, a műúton indultunk tovább Hosszúvölgy felé, és miután pár háznyira érintettük Hosszúvölgyet, el is kanyarodtuk dél felé, hogy Zsigárdmajor érintésével áttörjünk a 74-es út és Palin felé. Ahogy arra félig-meddig számítottunk, az útvonal korántsem volt akkora sétagalopp, és előbb a valójában mégis erősen napos szántóföldek, majd a túracipő számára pont kellemetlen homokos utak okoztak nem várt nehézségeket. Végül aztán sikeresen átjutottunk az utolsó erdősávon is, és megérkeztünk Zsigárdmajor egyetlen utcácskájára, ahol természetesen elgondolkodtunk azon, hogy mi vezethet ahhoz, hogy valaki egy kistelepülés különálló tucatnyi házas mikrotelepülésrészén lakjon, de érdemi választ nem találtunk, így a major haranglábjánál inkább rátértünk a szántóföldeken átvezető bekötőútra. A szántóföldeket elhagyva félig-meddig megszemléltük a palini halastó csendes víztükrén, majd a főút, a vasút és a turistaút kusza csomópontján is megoldottuk az átjutást, és hamarosan a csendes, formálisan Nagykanizsához tartozó település főutcáján találtuk magunkat.

Az ütemtervet ezen a túranapon is kiválóan sikerült tartani (hasznos, mert ezúttal sem volt B-terv), és 18:45-ra a Rózsa Presszó bejáratához értünk, ami azt jelentette, hogy kényelmes 35 percünk maradt egy hűsítő ital kiélvezése. A kellemes klímájú kocsmában egy darabig kiélveztem az újrainduló NB1-es bajnokság közvetítést, majd áthelyeztük magunkat a kocsmá melletti megállóba, és a pontosan érkező busszal Nagykanizsára hoppantunk (fontos volt a pontos érkezés, mert szűkös volt az átszállási idő), ahol gyorsan buszt cseréltünk és egy letenyei betéréssel 9 órára sikeresen el is jutottunk Bázakerettyére. Időközben kellemesen beesteledett, így tökéletes letekert ablakos időben hajtottunk vissza a Kiskanizsára foglalt szállásunkra, és bár útközben vehemensen próbáltam az előre kinézett pizzériákat felhajtani, úgy tűnt, hogy ezen a nyári estén fél 10-hez közeledve már nem igazán fogunk vacsorát találni. Andi idővel aztán megunta a vergődésemet, és általam azóta sem ismert módon sikerült fellelnie egy működő pizzériát, akik alig fél órával a szállásra való érkezésünk után már csöngettek is a pizzával. A jól megérdemelt vacsoránkat a padlón az ágynak dőlve fogyasztottuk el már bőven 10 után, így rövid teljesen indokolatlan tévzés után lezártuk ezt a kimerítő 35 kilométeres túranapot, és ágynak is dőltünk.

10. túranap: Palin – Zalakomár

A kései fekvést, mint ahogy azt már a DDK-n megszokhattuk, természetesen korai kelés követte, és mivel ezúttal egészen kellemetlen módon már hajnali 6:30-kor Zalakomáron kellett lennünk, nagyjából 6-os indulást, és egy kellemetlen 5:30-as ébresztőt hozott a hétfő hajnal. Ezúttal azonban nem a tömegközlekedési nehézségek indukálták a korai indulást, hiszen a Palin-Nagykanizsa-Zalakomár háromszögben viszonylag erősek voltak a kapcsolatok, hanem délutánra ütemeztük be magunknak egy extra programot, amit célszerűnek tűnt minél hamarabb kezdeni. Szerencsére még a kómába zuhanás előtt sikerült beállítanunk az ébresztőket, és a kellemes hajnali időjárásban egészen lelkesen sikerült összehakolnunk, és gond nélkül odaértünk Zalakomárra, ahol a vasútállomás tipikus fehér kerítése mellett gyorsan le is parkoltunk. A hétfő reggeli ingázójáraton eléggé elűtöttünk a munkába járók szomorú tömegétől, a nagykanizsai átszállást követően pedig érthető módon viszonylag magányosan maradtunk a külváros felé tartó járaton. 7:20-kor már a még zárva tartó Rózsa presszó előtt álltunk, és különösebb időhúzás nélkül neki is vágtunk a mai túranapra maradt korántsem kevés 33 kilométernek.

Bár a hétfői időjárás-előrejelzések nem igazán tértek el a vasárnapitól, úgy tűnik, hogy sikerült kellően korán érkezünk, így a palini szőlőhegyre caplatva még a hajnali pára és felhőzet által dominált hűvös levegőt élvezhettük. A gerincúton haladva sok-sok hangulatos prэшáz, az ilyen helyeken már megszokott aprócska kápolnát és érdekes módon egy rádióállomást fedeztünk fel, és mire a meglepően hosszán, 2 kilométeren át elnyúló dombgerinc túloldalára értünk, már megjelent a vészjósló nyári napsütés, ami ellen szerencsére hamarosan masszív erdőtakaró nyújtott védelmet. Idővel aztán az erdő fái is elmaradoztak, és kerek 9 órára ki is értünk a Nagybakónak feletti nyitott domboldalra, amit a helyi átjátszótorony piros-fehér tornya és a mindent elborító, meglepően élénkzöld fűtakaró dominált. A domboldaltól kellemes rálátás nyílt az alattunk lévő településre és a balatoni tanúhegyek tetejére, de az igazi izgalmat ezen a szakaszon nem a kilátás szolgáltatta, hanem az, hogy egészen szurreális módon, itt a Zalai-dombság közepén található az egész kéktúra legvadabb szurdokja. Ez a mondat persze megkérdőjelezhető, ugyanis a Kőszikla-szurdok formálisan nem a kék sávon, hanem az egy kilométeres útvonalváltozatot adó kék háromszög jelzésen található, de azt merném tippelni, hogy az erre haladó kéktúrázók jelentős többsége a szurdok útvonalát választja. Természetesen mi is azt választottuk, annak ellenére is, hogy az útikönyv említ valamit arról, hogy a szurdokot technikailag csak keletről nyugatra (szurdok szempontból felfelé) lenne szabad bejárni, azonban mivel emiatt semmiképpen nem akartunk még egy hurkot belerakni az útvonalba, és a szurdok lejárataánál semmilyen hivatalos tábla nem tájékoztatott minket egy esetleges tiltásról, vállaltuk a lefelé ereszkedő útvonalat. Azt készséggel elismerem egyébként, hogy a létrákon való felfelé haladásnak van valami extra előrehaladás érzete, de a kaland hangulatát lefelé tartva is tökéletesen sikerült kiélvezni. A létrás szakasz sajnos igazából csak az árok lejutásra korlátozódott, de maga a szurdoktúra is kifejezetten szórakoztatónak bizonyult, így szomorúan vehettük tudomásul, hogy a falak pár száz méter után kitágultak, és hamarosan már újra a kék sáv jelzésen baktattunk Nagybakónak felé.

A kedélyesnek tűnő Nagybakónakon pecsét és kocsma hiányában nem időztünk sokáig, a település északi csücskében rögtön ki is kanyarodtunk a faluból, és a buja réteken át vezető, aljnövényzettel gazdagon borított földutakon küzdöttük át magunkat a következő esedékes erdősávig a környező csordák érdeklődése mellett. Az erdőben egy kellemes, majdnem, hogy örömteli kaptató következett az Öröm-hegy 275 méteres csúcsára, ahol azonban azzal a kevésbé örömteli helyzettel szembesültünk, hogy a pecsétet rejtő kulcsosházig 2x400 méteres kitérőt kell tennünk, egészen különleges módon a piros háromszög jelzést követve. Az extra fáradsággal elért kulcsosház szerencsére nem okozott csalódást, a '70-es évek óta változatlan külsejű, kopottas házikóban még a békeharcot jelképező színes festett fémformák is megmaradtak, így a pecsételést követően méltó környezetben költhettük el megérdemelt ebédszünetet az árnyékos udvarban. Az elágazáshoz visszaérve a kékre fordultunk, pacsiztunk a Rockenbauer-képesfával, majd délkelet felé fordulva nagyjából szintben haladva indultunk tovább Zalaújlak, illetőleg Zalakaros irányába. A kéktúra ugyanis Zalaújlakot igazából nem érinti, ehelyett a település feletti kopár domboldalakon haladó földutakon mellőzi el azt, ami ugyan valóban egész jó kilátást tud adni, de így dél környékén nem okozott osztatlan elismerést köreinkben.

A víztartalékaim a korlátozott újratöltési (értsd: semmilyen) lehetőségeknek köszönhetően valahol Zalaújlakot követően fogytak el véglegesen, de mivel innen már alig 2 kilométerre volt tőlünk a Zalakaros határában jelzett, kellően kecsegtető kilátó-büfé páros, különösebben nem aggódalmaskodtam. A Zalamerenye felé vezető kék kereszt jelzés elágazásánál a nyílt mezőn áttörő nyomvonal szintén nem tetszett különösebben, de hamarosan újra erdőbe kerültünk, sőt nemsokára lecsatlakoztunk a kék sáv jelzésről, hogy a kilátónál begyűjtsük a pecsétet és a folyadékot. Nos, a kilátónál kilátót és pecsétet valóban találtunk, de a büfét a turisztikai szempontból gyenge hétfőre való tekintettel zárva találtuk, így leginkább a torony legfelső szintjének szellőjével tudtuk hűsíteni magunkat. A kilátás egyébként igazán különlegesnek bizonyult, hiszen elsősorban kelet felé, azaz a

Kis- és az igazi Balaton irányába kaptunk panorámát, így tehát kicsit hunyorogva berajzolhattuk az OKT útvonalát a Keszthelyi-dombságban és a nyugati tanúhegyeken. Néhány egészen Őszinte mosolyúnak tűnő kép elkészítése után aztán lebattyogtunk a toronyból, és visszatértünk a kék jelzésre, ami az appom infói alapján 800 méter múlva egy valóban elérhető vízforráshoz fog eljuttatni minket. Szerencsére az app ezúttal sem tévedett, a buszmegálló-pihenőhely-játszótér komplexum valóban tartalmazott egy hamisítatlan kék közkutat is, amit gyermeki örömmel sikerült kihasználni, és miután minden létező ruhadarabot sikerült benedvesíteni, végre vízmérgezés közelébe tudtam inni magam.

Az erdei padokon ülve felmerült bennünk az ebéd kérdése, hiszen már 1 óra körül jártunk, de igazából arra jutottunk, hogy ebben a hőségben nem igazán van étvágyunk, így az újratöltést követően újra nekivágtunk a túrának. A kéktúra nagyon készséges módon egy ideig még törekedett arra, hogy erdei környezetben vigyen minket tovább, de aztán végül beletörődött a sorsába, és az üdülőházak betondzsungelén keresztül levezetett minket a fürdőhöz, ahol aztán a városka főutcáján délre fordulva folytatta az útját. Érdekes módon a széles korzón még véletlenül sem akart valami kocsmá vagy bolt szembe jönni, így végül az utolsó lehetőségünket megragadva az egyik hotel aljában megbúvó lottózóban vásároltunk üdítőt és jégkrémet, amit határtalanul boldogan fogyasztottunk el a klimatizált előtérben. Sajnos azonban az előttünk álló kihívást csak elodázni tudtuk, hiszen megérkeztünk a DDK legendás, 18 kilométeren keresztül aszfaltúton vezető szakaszához, amelynek első 7,5 kilométerét természetesen hőségriadóban, kora délután kell teljesítenünk. (A maradék 10,5 kilométer majd a következő túrahétvégére marad, de szemben a maival, a következő szakaszon vannak erdei részek is.)

Érdemi trükközésre innentől már nem volt lehetőségünk, így hát összeszorítottunk a fogunkat, és nekivágtunk ennek a másfél órás, felejthetetlennek tűnő kalandnak. Andi hagyományosan jobban bírja a meleget, így szóltam neki, hogy mindenképpen ő törje az utat, és megnyugtattam, hogy elájulás előtt megpróbálok majd ordítani egyet, így észre fogja venni, hogy eldőlttem. A Zalakarossal gyakorlatilag egybeépült Galambok településig még nagyjából elvitt a lendület, sőt, a falu belsejében a házak által nyújtott minimális árnyékban még a településnév etimológiájáról is el tudtunk beszélgetni, de miután egy határozott derékszögű balkanyar után elhagytuk az utolsó házakat, a testem elkezdte feladni a küzdelmet. A telefonom szerint árnyékban is 38 fokot mértek, azt pedig, hogy a napon, illetve az aszfalt felületén milyen lehetett a hőmérséklet, azt megtippelni se nagyon tudtam, de az biztos volt, hogy a túracipőm élénk nyomokat hagyott az egyre inkább olvadó aszfaltban. Végül aztán lépésről lépésre haladva csak elkezdett közeledni a 7-es főút végtelenül messzinek tűnő elágazása, majd annak sikeres keresztezést követően Zalakomár első házai is egyre nagyobbakká kezdtek válni. Hamarosan aztán feltűnt végre a Zalakomár tábla is, és innentől kezdve szórványos árnyékokat szolgáltatottak az itt-ott feltűnő fák és házfalak, így tehát jó esélyem lett arra, hogy ájulás nélkül kihúzzam az átkelést. Hősies küzdelmünket még a rossz hírű településrész kétes arcú megfigyelői is elismerő tekintettel követték végig, így atrocitás nélkül értük el az összeomlott moziépületet (egészen sok összeomlott épület van a településen), ahonnan már csak egy 800 méteres finálé választott el minket az állomásnál parkoló autótól. Különösebb problémát ez a szakasz már nem is hozott, így pár perc múlva már el is búcsúztunk a kék jelzéstől, ami a vasútállomás előtt rendkívül színpadias módon jobbra kanyarodott a vasúti átjárón és a végtelen somogyi síkságban tűnt el a látóhatáron, előjelezve a következő kéktúránk hangulatát.

Mi azonban még a vasúton innen léptünk néhányat, és miután kinyitottunk a napon álló autó összes elérhető ajtaját, nem sokkal 3 óra után egy fa árnyékában roskadtunk össze, és fogyasztottuk el minden maradék vizünket. A kihívás tehát sikerült, így tehát jöhetett az ünneplés: letekert ablakokkal repesztettünk vissza Zalakarosra, elővettük a csomagtartóból az előre elkészített strandcuccokat, és úgy sétáltunk be a strandra, mintha nem is tettünk volna meg ma véletlenül 33 kilométert. Ha igazán

Őszinte legyenek, én nem jöttem rá, hogy mi is annyira különleges a zalakarosi strandban, hogy országos ismertsége van, de ez a legkisebb mértékben sem zavart minket abban, hogy a tökéletes hőmérsékletű medencében mossuk le az út porát, majd, hogy egy kellemes lángossal pótoljuk az elmaradt ebédet. A háromórás belépőnk 7 óra után nem sokkal lejárt, így negyed 8-kor már kellemesen feltöltődve, de még mindig erősen kimerülten ültünk kocsiba, a gyér hétfő esti forgalomnak köszönhetően pedig 9-kor már be is fekhüdtem otthon a légkondi alá.

6. túra: Zalakomár – Kaposmérő / Belső-Somogy – 2018. augusztus 19-20.

11. túranap: Zalakomár – Mesztegnyő

Ahogy az előző túránk végén kitekintettem a zalakomári vasútállomásnál délre kanyarodó, majd a semmibe vesző, a kék jelzést magával hordozó betoncsíkra, éreztem, hogy a következő, belső-somogyi túránk igazán különleges kaland lesz. Az OKT-n is akadt néhány átvezető hangulatú kilométer, a DDK-n pedig Szombathely és Zalaegerszeg környékén hosszabb semmilyen szakaszokba is belefutottunk, de ezek mind eltörpülnek Belső-Somogy mellett, ami igazából egy kétnapos, 62 kilométeres átvezetés lesz érdemi látnivaló nélkül – mondhatni, egyfajta kapudrog a rohamtempóban közeledő Alföldi Kéktúrához. Hangsúlyozzuk ki azért az előnyöket, két napra a 62 kilométer igazán csemegének tűnt, ráadásul szint hiányában egy kifejezetten kényelmes séta állt előttünk – viszont cserében sem változatosságra, sem érdekességekre sem igazán számíthattunk. Ha ez nem lett volna elég, még egy erőteljes érvet felrakhattunk a kontra oszlopba is, ugyanis az év legjobb túraidőszakára, kora Őszre sikerült időzítenünk a háromhetes nászutunkat, így arra jutottunk, hogy a hátralévő 4 DDK túrából (rohamtempóban fogynak a szakaszok) kettőt még beerőltetünk augusztusba, kettőt pedig majd késő Őszre tolunk, ami egyben azt eredményezte, hogy természetesen újfent tikkasztó hőségben kell majd túráznunk.

Apróbb logisztikai változások is következtek, ugyanis Andihoz időközben érkezett egy céges autó, ami egy kis kreatív könyvelésnek köszönhetően lenullázta az üzemanyag-költségeinket, bár igazából ez a túraszervezési elgondolásainkon igazából semmit nem változtatott. (Érdekesebb gondolatkísérlet lenne, hogy mit tennénk, ha egy ingyenes tömegközlekedési bérlet hullott volna ránk, de félek, hogy a kényelem ekkor is győzedelmeskedne.) Ráadásul az élet úgy hozta, hogy az augusztus 20-ai hosszú hétvége első napjait Andi családjával Szekszárdon töltöttük, és vasárnap reggel Szekszárdról indultunk el első napi szállásunk, a 61-es és 68-as utak csomópontjában található méltán ismeretlen Böhönye irányába (érdekes visszalépés Szombathelyhez, Zalaegerszeghez, Nagykanizsához képest). Bár az első napra csak 26,5 kilométer jutott, a Szekszárd-Böhönye táv kétórás menetideje és az átszállás szükségessége miatt annyira durván nem tudtunk lazálni, így kicsivel 8 óra előtt autóba ültünk, és Tolnán és Somogyon végigsuhanva (egy pánikszerű és sikertelen napszemüvegkeresési körrel kiegészítve a bonyhádi Tescóban) egy egészen kicentizett eljutással elértük a Böhönyéről Nagykanizsára induló 10-es buszt. A kényelmes nagykanizsai átszállási időnek köszönhetően sikerült a buszállomáshoz közeli, teljesen kihalt Kanizsa Plaza kínai áruházában beszerezni egy pótnapszemüveget, majd miután az Arizona söröző teraszán megittunk egy kávét, érkezett is a Zalakomárra induló buszunk.

A közel 4 órás közlekedési közjátéknak köszönhetően szinte pontosan délben húzhattunk magunkra a sapkáinkat, és természetesen rekkenő hőségben indultuk el a nyílegyenes betoncsíkon Somogy felé, beiktatva egy apró fotószünetet a „Zalakomár vége” táblánál. A térkép zöld színezését tanulmányozva úgy tűnt azonban, hogy bár az aszfaltborításhoz érdemes lesz hozzászoknunk, a hőség szempontjából csak az első három kilométer lesz kritikus, hiszen onnantól már nagyrészt a lombkoronák védelmében haladtunk tovább. Ennek megfelelően viszonylag jól túrtuk az első kilométereket, az M7-esen átvezető felüljárón még egy-két igazán atipikus kéktúrás fotót is készítettünk, majd a leereszkedést

követően (ezen a szakaszon az autópálya-feljáró szignifikáns szintnek minősül) az ormándpusztai kastély bekötőútját őrző szerény esőbeállónál begyűjtöttük az első pecsétünket is. Innen már csak egy kilométerünk volt hátra, és valóban megérkeztünk a térkép által előre jelzett erdősávba Ormánd határában, ami ugyan végtelen csodát nem tudott tenni, de az amúgy pokoli nyári forróságot túrázás szempontjából éppen elviselhetővé tette, ami pontosan megfelelt a mi elvárásainknak.

Ormánd rozoga épületegyüttesét két perc után magunk után hagytuk, és hamarosan kereszteztük a Zala-Somogyi határarkot, ami a közúti tábla szerint valóban a Somogy megyébe való érkezéssel járt együtt, így 4,3 kilométer után valóban megkezdtünk a somogyi túránkat. A megyeváltással persze sok minden nem változott, a gyér forgalmú országúton haladva először az apró Somogysimonyiba, majd a jóval nagyobb, egészen takaros Nemesvidre érkeztünk, ahol csak egy rövid pecsét- és ivószünetre álltunk nyitva tartó műintézmény hiányában. Nemesvidnél aztán véget ért a 18 kilométeres országúti etap, és a faluból egy, a szántók között vezető földúton haladtunk tovább keletre, ami egy szolid 2 kilométeres hőgutát eredményezett, majd szerencsére ismételten erdei nyomvonalon értünk vissza a már ismert műútra Kisvidnél. (Az országút természetesen összeköti Kisvidet és Nemesvidet, szóval technikailag semmi akadálya nem lett volna plusz 4 aszfaltos kilométernek). A fenyőfasorral díszített parányi településen tettünk egy 2x200 méteres kitérőt a furcsa módon egy magánház kerítésére kihelyezett pecséthez, majd a „központba” visszatérve a bezárt kisbolt árnyékában álltunk meg egy ebédszünetre.

Működő közutat Kisviden sajnos nem találtunk, így viszonylag tikkadtan haladtunk még pár száz métert a műúton, majd a már előbb is érintett erdőbe visszatérve szinte végig árnyékban tettünk meg 3 kilométert a szomszédos Nagyszakácsiig. A kéktúra a szakácshagyományairól ismeretes településnek csak a felvégi csücskét keresztezi röviden, mi azonban az ívóvíz app iránymutatását követve bevállaltuk a 2x800 méteres kitérőt a település központjába, ahol a főzőversenyekre kiépített telken valóban találtunk működő csapokat, amikre rendkívül hálásan azonnal le is csaptuk. A kitérőről visszatérve természetesen nem sikerült újraindítanom a RunKeeper alkalmazást, amit egyébként szorgalmasan pörgettem a telefonomon az egész DDK alatt, így sajnos a túranap hajrájáról nem maradt fenn GPS-információ (szomorú, mert ez az egyetlen hiány az egész DDK-n), de nem túlságosan bátor azt feltételezni, hogy a nap eddigi, szint hiányában kifejezetten pörgős tempóját tartva indultunk tovább kelet felé. Nagyszakácsi határában elmellőztünk a „Felső-hegy” 172 méteres kiemelkedését, majd egyre inkább ritkuló faborítás mentén közeledtünk a mai végállomást jelentő Mesztegyő felé. Délután 4 után már valamennyire enyhült a hőség, a szántók, mezők monotonításában pedig volt alkalmunk a nászutunk részleteiről filozofálni, így viszonylag gyorsan elrepültek a kilométerek, és fél 6-ra már el is értük Mesztegyő első házait, majd a horgásztavak mellett elhaladva be is értünk a kifejezetten takaros, hangulatos és meglepően nagyknak tűnő településre.

A buszunk indulásáig még pont belefért az autentikusan múltidéző Tó Bisztró faépületének meglátogatása (végtelenül szomorú módon azóta már bezárt az intézmény), de a hideg italok begyűjtése után siettünk is vissza a buszmegállóba, ahová már érkezett is a böhöneyi járatunk. (Kivételesen nem a tűzzel játszottunk egyébként, mert egy óra múlva is érkezett volna egy buszunk, így legfeljebb a Tó Bisztróban kellett volna kicsit több időt töltenünk, ami egyáltalán nem tűnt rossz opciónak.) A negyedórás buszutat követően a kocsival meg sem kellett mozdulnunk, csak az utazótáskáinkat kellett kivennünk, és húsz métert sétálnunk a kereszteződés másik oldalán elhelyezkedő Torkos Panzióhoz. A szálláson elmagyaráztuk a túracuccban való megjelenésünk által sokkolt pultosnak ittlétünk okát, majd az út porától megszabadulva visszatértünk a vendéglátóegységbe, és az étlap egyetlen elemét kiválasztva egy-egy rendkívül közepes régi típusú hamburgert rendeltünk, ami még a rövidke túranapot követően is sokkal jobban esett az elvárhatónál.

A kávézó teraszán üldögélve még egy darabig elnézegettük az egyre sötétebbé váló estében a 61-es út forgalmát, majd a második sörünk végéhez érve elérkezett a 21:30-as záróra, így visszatértünk a tetőtéri szobánkba, ahol kevéske olvasást követően hamarosan el is aludtunk.

12. túranap: Mesztegnyő – Kaposmérő

A belső-somogyi hétvége azon ritka túrák közé tartozik, ahol a második napra szignifikánsan több (36) kilométer jutott, mint az elsőre (26), így természetesen ezúttal sem maradt lehetőségünk a reggeli pihenésre, és miután az országúti autósok igényeinek köszönhetően meglehetősen korán nyitó kávézónkban megittuk a reggeli kávékat, fél 7-kor már úton is voltunk a 61-esen Kaposmérő irányába. A falu első buszmegállóját elérve lehúzódtunk az árok szélére, és jó 10 percnyi várakozás után érkezett is a járatunk, ami rendkívül szimpatikus módon átszállás nélkül szállított el minket a közúton 40 kilométerre található Mesztegnyőre, így még egy óvatos extra szundítás is belefért a reggelünkbe. A buszról lepattanva a faluház oldalában elintéztük a pecsételést, majd nekivágtunk a 36 kilométerünknek, ami Mesztegnyőt követően rögtön egy 17 kilométeres településmentes izgalommal kecsegtetett.

A még egészen kellemes reggeli időben gyorsan letudtunk néhány mesztegnyői utcát, majd a nagyvasút keresztezése után hamarosan elértük a kisvasút nyomvonalát, ami a következő jó 10 kilométeren keresztül hű társunk lesz majd. A kifejezetten ritkán (ebben az időszakban csak hétvégén) járó kisvasút olyannyira hű társunkká vált, hogy a kéktúra vonalvezetése több helyen nemes egyszerűséggel a vékony sípáron vezetett, ami szerencsére pont megfelelően volt bordázva gyaloglás szempontjából. A nyitószakaszunk egyébként szinte végig a térkép szerint névtelen, de általam Mesztegnyői-erdőnek elkeresztelt óriási összefüggő erdőben vezetett, ami nemcsak a nyári meleg, hanem a látnivalók szempontjából is rendkívül jó döntésnek tűnt, és a vártnál jóval érdekesebb útvonalat adott számunkra. Különös érdekesnek bizonyultak az utunk során közvetlen közelségre elhelyezkedő apró tavacskák, amik a reggeli napsütésben egészen változatos madárélővilágot csábítottak magukhoz. A sínek mentén és mellett haladva sorra mellőztük el az apró vasúti megállókat, és már egészen belejöttünk a vonat élettérzésbe, amikor egyszer csak megérkeztünk a felsőkaki (haha) végállomásunkhoz, ahol bőségesen kiépített pihenőhelyeket találtunk, amelyek a vasúti közlekedés hiányában teljesen üresek maradtak. Ennek öröme el is helyezkedtünk az egyik árnyékos padnál, magunkhoz vettük májkrémeink nagy részét, és bár a végtelenségig el tudtunk volna pihenni az érintetlen erdei idillben, tekintettel arra, hogy még csak a táv negyedénél jártunk, erőt vettünk magunkon, és egy éles jobbkanyarral tovább indultunk.

A végállomásnál érintettük az egykori Felsőkak enyészetbe vesző romjait (ami egyben megmagyarázza a településhiányt), majd a ritkán járt irtássávokban kanyarogva szép lassan áttörtünk a Mesztegnyői-erdő nyugati oldala felé. A gyakran irányt váltó útvonalon a zalai tanulságokat észben tartva sűrűn ellenőriztem az irányunkat, de végül körtúra nélkül, problémamentesen értünk ki a kicsiny Újvárfalvára, ami többek között arról nevezetes, hogy működő kék kutat szolgáltatott a túrázók számára, illetve, hogy elméletileg itt van Somogy mértani közepe. Az aranyos, de azért nem kiemelkedően érdekes Noszlopy-kúriánál megtekintettük az ezt az információt szolgáltató emléktáblát, letudtuk a pecsételést, majd a szimpatikus módon erdőben vezető országúton indultunk tovább következő településünk, Somogysárd felé. Legnagyobb örömünkre az Arany Fácán söröző tárt kapukkal várt minket a faluközpontban, így az ivó teraszán a helyi erők figyelmét élvezve ülhattunk le egy frissítő sör és a maradék kajánk elfogyasztása céljából. Az itiner szerint Somogysárdra érve értük el a túranap 22. kilométerét, és mivel Kaposmérőig egy árva POI sem esett már az utunkba, arra jutottunk, hogy a hátra lévő 14 kilométert egyhuzamban, menetből fogjuk megoldani.

Ennek megfelelően csordulásig töltöttük üvegjeinket, majd nem sokkal 1 óra után a keleti irányt tartva nekivágtunk a falu határában fekvő névtelen erdővel borított magaslatnak. A magaslat szót persze nem kell félreérteni, 170 méternél feljebb nem jutottunk, de azért a kezdeti szántós szakaszon a napnak köszönhetően még csurgott rólunk az izzadság. A „csúcs” meghódítása után aztán tényleg nem maradt túl sok tennivaló, az irtásutakkal sűrűn bemetszett erdőben maximális figyelem mellett követtük végig a jelzéseket, és végül egy bő 2 órával és 10 kilométerrel később az erdő délkeleti kijáratához értünk, ahonnan feltárult előttünk a Kapos-folyó völgyének széles kilátása. A rendkívül kedvesen a földút felé telepített fasor árnyékában haladva aztán jelképesen leereszkedtünk a civilizációba, és a vasút keresztezése után pár száz méterrel végül kilyukadtunk a 61-es és 610-es utak körforgalmában, ahonnan már csak kétszáz métert kellett megtennünk a kaposmérői pecsétet őrző Kis Kulacs eszpresszóig. Időközben elbúcsúztunk a dél felé forduló kék sáv jelzéstől, nagy örömmel nyugtáztuk, hogy a reggel még zárkózott arcát mutató eszpresszó délután 4-re kinyitott, így a tényleg kicsi, de nagyon kedélyes helyen a pecsételést követően még egy citromos sört is vásároltunk, majd átsétáltunk a napon sütkező autókhoz. Hamarosan rátértünk a 67-es útra, majd az M7-esre érve belecsúszunk a hosszú hétvégéről hazaáramló forgalomba, így az indokoltnál egy picivel később, valamivel fél 7 előtt érkeztünk meg otthonunkba.

7. túra: Kaposmérő – Abaliget, vasútállomás / Zselic – 2018. augusztus 25-26.

13. túranap: Kaposmérő – Simonfa

Túl sok időnk nem maradt a somogyi túra tapasztalataink lamentálni, ugyanis alig három végtelenül hosszúnak tűnő nyári munkanapot követően ismét szendvicskészítéssel és felszereléspakolással tölthettük az esténket. A Zselic földrajzi név számomra a Göcsej méltó párjaként semmit nem mondott, de a térkép és az útikönyv tanúbizonysága szerint egészen szintes, érdekességekkel teli etapra készülhettünk, így teljes lelkesedéssel állítottam ébresztőt másnapra, és közepes lelkesedéssel kapcsoltam azt ki reggel 6-kor. A túra logisztikai tervezését nagyban elősegítette Kaposvár közelsége, így ezúttal óras várakozások nélküli túraélményre számíthattunk, aminek első lépéseként a megyeszékhelytől kissé délre, már a zselici dombok között elhelyezkedő Simonfára utaztunk (visszatérnek a -fa települések!). A településen kifejezetten élénk turistaforgalmat tapasztaltunk, ami a kezekben megbújó itinerek alapján egy helyi teljesítménytúra rajtjának volt köszönhető, mivel mi azonban ebből a műfajból már kinőttünk, inkább buszra szálltunk és visszatértünk Kaposvárra. A buszpályaudvaron járművet váltottunk, és rövid nyugati irányú utazást követően ismételten a Kis Kulacs Eszpresszónál találtuk magunkat, ami azonban a korai órára (9:45) tekintettel még zárva maradt, így nem maradt más lehetőségünk, mint hogy a rajtfotó elkészítése után nekivádjunk a mára szánt 34 kilométernek.

A kék jelzésre visszatérve délre fordultunk, és rögtön egy kifejezetten hangulatos környékre kerültünk: először egy apró, csillogó víztükrű tavat mellőztünk el, majd a helyi lovasíjász központ lovakban és hagyományőrző épületekben gazdag dombjai között haladtunk el. Rövid emelkedést követően megérkeztünk a szétszórt, tanyasi jellegű épületszerkezetű Kaposdadára, aminek határában egy-két izgalmasabb pillanatot is megéltünk a házörzést kiterjesztett értelmében kezelő kutyáknak köszönhető, majd dimbes-dombos szántóföldek mentén haladtunk tovább Szenna irányába. A nyitott, faborításról nem is álmodó szekérutakon az előző két túrahétvégénk időjárásában egészen izzasztó lett volna haladni, de szerencsére ezúttal egy sokkal kényelmesebb nyári fokozatot kaptunk, és bár fájni semmiképpen nem fáztunk, a gyakran felhőkkel takart nap mellett sokkal kényelmesebben lehet haladni. Idővel aztán a hullámvasút magaslati pontjain egyre inkább kirajzolódott a völgyben fekvő Szenna falu, majd hamarosan maga az útvonal is ereszkedni kezdett, mi pedig alig 100, a faluban megtett métert követően le is tértünk a kék sáv jelzésről, és legalább 50 méternyi kitérőt vállalva a helyi skanzen jegypénztárához fordultunk. A szennai skanzen nem adott merőben más élményt, mint

a nemrégien meglátogatott szalafői, de igazából az elvárásainknak bőségesen megfelelt, így egy jó órán keresztül sétálgattunk a tucatsny házat tartalmazó területen, és miután minden állatot megkergettünk és a helyi gyermektáborok által használt összes ügyességi játékot kipróbáltunk, még a skanzen feletti dombon található református templom egyébként igazán meggyőző fakazettás mennyezetét is megtekintettük.

A kulturális pihenőt követően egy fiziológiai szünet is következett, így, ha már úgy is le kellett térnünk a kék sávról a szennai pecsétért a Vadász presszóra, akkor az éppen aktuálissá váló ebéddőre való tekintettel nekiestünk szendvicseinknek és a hely által biztosított söröknek. Szennáról aztán a dél felé tartó műúton sétáltunk ki, kis küszködés után megtaláltuk a szántóföldön átvezető különösebb jelzés nélküli kitérőnk, majd egy rövid erdei szakaszt letudva megérkeztünk Patcára, amely település már 13 túranap óta mozgatta a fantáziámat, ugyanis a Kéktúra III. útikönyv borítóján ez a falu, egész pontosan a Katica tanya épületegyüttese található. A fotó perspektívája alapján persze sejtettem, hogy a hollókői szituáció megismétlődésére számíthatok, és miután végigsétáltuk az egyutcás Patca, szálláshelyekkel dugig tömött főutcáját, saját szememmel is meggyőződhettem arról, hogy a fotóreprodukcióra ezúttal sem kerülhet sor. A Katic tanya erdei vidámpark / gyerekparadicsom komplexuma előtt természetesen már zsúfolásig tömött volt a parkoló, de kisgyerek hiányában mi amúgy sem terveztünk benézni, így a kerítés mellett haladó kék és zöld sáv jelzéseket követve szép nagy ívben kerültük meg a területet, hallgatva az állandó gyermekzsivaly és hangosbemondós tájékoztatás érdekes elegyét.

A tanyától eltávolodva aztán természetesen a zajszint is csökkenni kezdett, és hamarosan már csak a természet zajainak kíséretében haladtunk keresztül erdőn-mezőn, jó másfél kilométert megtéve Szilvásszentmártonig, ahol a falu alvégén egy újabb pecsétet gyűjtöttünk be. Szilvásszentmártonból egy rendkívül rövid sétával értünk a szomszédos (a két falut egy alig 500 méteres lakatlan sáv választja el) Zselickisfaludra, ahol a faluvégén újabb pecsét várt ránk a Vándor kulcsosháznál. A kissé viharvert házikóhoz tartozó udvaron rendkívül szimpatikus pihenőpadok várakoznak, de mivel sajnos a kaput zárva találtuk (érthető módon, persze), a meglepően élénk falusi mozgolódás pedig ellehetetlenítette a kerítésmászást, végül csak úgy, a domboldalra heveredtünk el egy rövid szünetre. Megtehettük, ugyanis a kellemes időjárásnak köszönhetően viszonylag jó ütemben sikerült letudnunk a szakasz felét, és mivel a következő programpontunkhoz, a Zselici Csillagparkhoz fix időpontra jöttünk, nem kellett kifejezetten sietnünk. A pihenőt letudva meglepően intenzív mászással búcsúztunk el Zselickisfaludtól, és egy izasztó kaptatókkal bőven ellátott erdei úton másztunk fel a Zselic belső részét feltáró, meglepően jó minőségű, szintben haladó aszfaltútig. Az aszfalton maradva pár perc után elértük Kardosfapusztát, azaz a tökéletes erdei nyugalmat és idillt (leszámítva a hotel előtti bekötőutat) kínáló hotelt és vadászházat, majd 5 perccel később meg is érkeztünk a lenyűgözően kialakított csillagparkhoz vezető elágazáshoz, ahonnan még 250 méternyi utunk maradt a kék háromszögön.

Elképesztően büszke voltam magamra, hogy végül 15:02-re sikerült odaérnünk a 15:15-kor kezdődő programra, ám az első információs táblára rátekintve kiderült, hogy az interneten elérhető ütemezést módosították erre a hétvégére, így a következő program csak 16:15-kor fog elindulni. A jól kihelyezett autónak köszönhetően tömegközlekedési szempontból nem voltunk bekorlátozva, de sajnos a térérő-gyűjtést követően megejtett telefon alapján a szállást feltétlenül el kellett foglalnunk legkésőbb este 8-ig. Végül osztottam-szoroztam, és arra jutottunk, hogy ha kihagyjuk a kétórás program végére helyezett filmvetítést (Andinak Bakonybélben ez a moziszekben ülve sikerült), és jól megnyomjuk a szakasz utolsó 11 kilométerét, akkor végül is működhet a 16:15-ös vezetés. Ennek öröme gyorsan vettünk is egy-egy üveg kólát a büfében (sör nem volt sajnos), majd a rendkívül szimpatikus hölgytől kölcsönkapott távcsővel felszerelve felmásztunk a csillagpark feletti kilátóra.

Szerintem egy jó tíz éve nem tartottam a kezemben távcsövet, és mivel végtelen fölös időnk volt még hátra, viszonylag hosszasan elidőztünk a kilátószinten, ahol tüzetesen megvizsgáltuk a zselici és mecseki hegyvonulatokat. A kilátó aljában egy pihenőpadnál még uzsonnáztuk egyet, és miután végiglapozgattuk az MTSZ vadonatúj, rendkívül igényes kék körös kiadványait, végre eljött a mi időnk, és beléphettünk a csillagvizsgálóba, ahol nem kisebb csillag vizsgálatára voltunk lehetőségünk, mint a napéra (szerencsére kitartott a délutáni tiszta idő, mert a felhőtakarásban határozottan kevésbé lett volna izgalmasa ez a programpont.)

A csillagvizsgálót – a program végét tehát meg nem várva – végül 17:45-kor hagytuk el, az erdei autópályára visszatérve pedig belekezdünk a késő délutáni vágánkba. A tökéletes minőségű, szinttől teljesen megkímélt úton tökéletesen lehet haladni, így túrakarrierünk egyik legerősebb kilométerátlagát tudtuk összehozni a következő két órában. Hamarosan elértük a Ropoly-völgyi horgásztavat, majd egy hosszúkas patakperti réten keresztülvágvá Ropolypusztára értünk, ami egészen szürreális módon a favágóversenyeiről híres hely. Akkora szerencsénk persze nem volt, hogy épp elcsúpjunk egy versenyt, így szomorúan mellőztük el a versenyközpont területét, majd rövid kanyargás után elbúcsúztunk a zselici főútvonaltól, és egy egyszerű földúton haladtunk tovább, ezúttal érdekes módon észak felé. A tempónkat a földutas szakaszon is meg tudtuk tartani, és sorra fogytak előtünk a kilométerek, így fél 8-ra el is értük az északi irány végét, és az augusztus végén már érzékelhetően rövidülő nappal végére érve keletre fordultunk, és az aprócska Zselic-patakot keresztezve felcaplattunk a 67-es főút meglepően magas töltésére. A gyér forgalomban szerencsésen megúsztuk az 500 méteres alkonyati főútas szakaszt, Simonfa első utcájába betérve pedig még néhány fotót is tudtunk készíteni az egyre látványosabbá váló zselici naplementéről. A falu szélétől még 500 métert kellett megtennünk a kocsihoz, aztán olyan gyorsan el is indultunk, hogy még a GPS-alkalmazást sem volt időm leállítani.

Utólag kitisztítottam persze a rögzített több kilométernyi autózást az adatokból, így kiderült, hogy végül 2 óra 8 alatt tettük meg a túra utolsó 12 kilométert. Ez tényleg szélesebb tempó volt, így végül, ha 20 órára nem is, de 20:10-re sikerült megérkeznünk a panzióhoz, ahol legnagyobb örömünkre sikerült is átvenni a szállásunkat. Érdekes módon az egész DDK során először sikerült úgy szállást találnunk, hogy az adott város központja kényelmes sétatávolságban maradt (technikailag Böhönyére is igaz volt ez az állítás, csak oda ugye nem jutott város), így gyors zuhanyzást követően utcai öltözetre váltottunk, és besétáltunk Kaposvár nem különösebben látványos, de legalább számomra teljesen ismeretlen centrumába. A séta végén aztán kinéztük egy kellemesnek tűnő éttermet, és a nyári estében kifejezetten csábító teraszon kezdtünk bele a jól megérdemelt vacsoránkba. A vacsorát ugyanakkor már az étterem belterében sikerült lezárunk, ugyanis a semmiből érkező nyári zivatar egy pillanat alatt elpusztította a kültéri egységet. Szerencsére az ételünk nem ázott el túlságosan, és a zivatar elmúltával a legnagyobb nyugalomban sétálhattunk vissza a panzióhoz, és nem sokkal fél 11 után már nyugovóra is tértünk a kényelmes szobában.

14. túranap: Simonfa – Abaliget, vasútállomás

Erre a vasárnap reggelre semmilyen logisztikai gyötrelmem nem jutott, így ezúttal egy árnyalatnyival tovább pihenhattunk, aminek köszönhetően nem is az ébresztőóra, hanem az esőcseppek vad kopogása ébresztett fel nem sokkal 7 óra előtt. Ez bizony sok jót nem sejtetett, és az időjárás appokkal folytatott konzultációt követően sem érkeztek különösebben kellemes hírek a nap további időjárási helyzetéről, így a reggeli bepakolás fókuszába az esőcuccok előkészítése került. A szállást elhagyva a simonfai busz egyik relatíve belvárosi megállójához hajtottunk, leparkoltunk az autót a Kapos partján, majd végtelenül szomorúan áztunk a szakadó esőben, miközben a buszunkra várakoztunk. Időközben még gyorsan beszereztünk egy felvidító kakaós csigát a közeli pékségben, majd tíz perc késéssel meg

is érkezett a buszunk (szerintem az első érdemi késés az egész kéktúra során, mikor, ha nem most?), aminek köszönhetően még fél órával el tudtuk tolni az esős túrázás elkerülhetetlen rögválóságát.

Simonfán a buszmegállóban rögzítettük az esővédelmünket, és a kedvenc nyári rövidnadrág-esőkabát szettemet magamra öltve nekivágtunk a tekintélyt parancsoló 36 kilométeres túránknak. Simonfa egyébként egy pillanatig sem kényelmeskedett, a település központját követően azonnal masszívan emelkedni kezdett az aszfaltút, de szerencsére a pecséttel felszerelt faluvégi Meteor turistaház alig 500 méter múlva tökéletes lehetőséget biztosított egy gyors alibi pihenésre. A takaros, útjelző táblákkal jól felszerelt, de éppen érthető módon üres turistaháznál nem időztünk sokat, két perc múlva már magunk is mögött hagytuk Simonfa házait, és hamarosan a rendkívül nedves alnövényzetű mezőkön és szántókon haladó ösvényeket tapostuk. A kéktúrákon általában ilyenkor szokott következni az eső ellen bizonyos fokú védelmet nyújtó erdei szakasz, de ezúttal nem volt ilyen szerencsénk, ugyanis a Gálosfáig tartó 5,5 kilométer gyakorlatilag végig nyílt terepen haladt, szabad hozzáférést biztosítva a továbbra is igencsak intenzíven szakadó esőnek. Szerencsére az esőkabátjaink nagyjából kitartottak, így vizesen, de nem szétázva értünk át az egyutcás zsákfalú Gálosfára, ahol a pecsét elméletileg a helyi kocsmánál volt elérhető, így az esőben haladva óvatosan, de egyre inkább határozottan vágytunk arra, hogy a nyitva tartás megfelelően alakuljon. Az eldugott, az utcáról kapualjakon keresztül megközelíthető apró kocsmát Őszinte meglepetésünkre végül tényleg nyitva találtuk, és mi is Őszinte meglepetést okoztunk a kocsmában tartózkodó 2 vendég + 1 pultos triót, akik nem győztek csodálkozni, hogy mit is csinálunk itt ebben az időben.

Végül a kocsmában rendkívül szívélyes vendéglátásban részesültünk, a kedves kocsmárosné konkrétan hazaugrott azért, hogy jusson tej a kávénkba – érthető tehát, hogy a kis kályhából fűtött, otthonos kocsmahelyiséget nem volt különösebben könnyű elhagyni. Végül egy jó 20 percnyi száradás után újra nekiindultunk, a falu végén elhaladtunk az egykor erre kanyargó vasútvonal szomorú emlékei mellett, majd egy újabb teljesen átázott réten keresztül végre újabb erdős vidékre érkeztünk. Innentől kezdve sokat egyszerűsödött a dolgunk, ugyanis a buja erdőtakaró viszonylag stabilan megvédett minket az áldástól, idővel pedig a ritkásabb részeken haladva azt vettük észre, hogy érezhetően csökken az eső intenzitása. Gálosfa után rögtön egy egészen intenzív mászás következett, amelynek jutalmunkért a térkép arról tájékoztatott, hogy átértünk Baranya megyébe, majd innentől még néhány kilométert a közigazgatási határon maradván értük el az aprócska Szabás néhány házas tanyáját. Szabást követően újabb nyíltabb szakasz érkezett, de a már csak óvatosan csepergő eső mellett ez nem jelentett problémát, és gyors tempóban értünk át első igazi baranyai településünkre, Felsőkövesdre (ami persze nem önálló település). Ekkorra már 13 óra előtt jártunk kicsivel, így nagy örömmel vettük a fellelt fedett pihenőpadot, ahol egy egészen Őszies hangulatú ebédet fogyasztottunk el a hozott májkrémünk utolsó maradványaiból.

A Fekete István-emlékösvény jelzésével kiegészített aszfaltúton már-már Őszies hangulatú fák között ereszkedtünk le a néhány háznyi Alsókövesdre, majd erre a szakaszra elbúcsúztunk a településektől, és nekivágtunk az utolsó 15 kilométerünknek. Nyári időszakban ez a szakasz folyadék-utánpótlás szempontjából akár necces is lehet, de jelen helyzetünkben elég vizet kaptunk kívülről, így a gálosfai utántöltés tökéletesen elégnék bizonyult. Innentől egy jó darabig viszonylag monoton erdei utakon haladva emelkedtünk, ugyanis itt, a szakasz végén várt ránk a Zselic legmagasabb csúcsa, ami 358 méterével nem tűnt nagy durránásnak, de így belegondolva – az amúgy így is meglepően dombosnak érzékelt – DDK-n a Kőszegi-hegység óta nem jártunk ilyen „magasan.” A kék sáv jelzés magát a csúcspontot nem érinti, de ha már ennyit kapaszkodtunk, akkor hülyék lettünk volna nem bevállalni a 2x250 méteres kitérőt, amelynek a végén csinálhattunk pár fotót az egész pontosan nulla kilátással rendelkező csúcs táblájával. A kék jelzésre visszatérve a már ismert erdei földutakon kanyarogtunk tovább, de mivel innentől már nagyjából szinten maradtunk, viszonylag határozottan tudtunk

mozogni a szürke vasárnap délutánban. Hamarosan elértük Szentkatalin és a hozzá tartozó Karácodfa településeket tartalmazó, dombokkal körbevetett medencét, ám nem ereszkedtünk be a házak közé, ugyanis a kéktúra valamiért szintben maradt, és óriási ívben kerülte meg a falut, a nyílt domboldalban folyamatos érdekes rálátást adva a településre. Szentkatalin látképe jó 3 kilométerig nyújtott vizuális megerősítést arról, hogy valóban előrefelé haladunk, majd a falu környékét elhagyva egy utolsó, rövid emelkedésbe kezdtünk és felküzdöttünk magunkat a Zselic utolsó dombjára.

A túra második felében a nyíltabb terepről már viszonylag gyakran felbukkantak a Mecsek csúcsai, de a Zselic utolsó dombtetőjének vidám rétvérőjén egészen más kaliberű volt a kilátás: a Nyugati- és a Keleti-Mecsek masszív vonulatai már egész közel magasodtak előttünk, és tökéletes rálátást kaptunk a következő túránk útvonalára. A domboldali ereszkedés valahogy egészen fantasztikus hangulatúnak bizonyult számomra, és valahogy nagyon elkapott ennek a világvégi helyszínnek a monumentalitása, de természetesen az általam készített fotókon nem sikerült átadnom, hogy mennyire tökéletesen nézett ki a rét és a kilátás ebben az érdekes nyári szürkességben. Végül aztán kicsivel 5 óra előtt elértük a hosszúkás rét végét, és rövid, de meredek ereszkedéssel leértünk a Zselicet és a Mecseket elválasztó völgyben kanyargó műút rozoga épületekkel szegélyezett aszfaltcsíkjára, majd egy hirtelen jobbkanyarral befordultunk az Abaligetbe a legnagyobb jóindulattal sem tartozó vasútállomáshoz. A túra ütemezése ma is kiválóan sikerült, hiszen végül 10 perccel a vonatunk kiírt indulása előtt érkeztünk meg a vasútállomáshoz, így pont jutott időnk egy gyors pecsételésre, kulacstöltésre és a végtelennek tűnő sárborítás minimális letisztására, mire az apró késéssel érkező szerelvényre ülve el is búcsúzhattunk a világvégi vasútállomástól. Szerencsére az 5 perces késésünk nem növekedett menet közben, így sikeresen elcsíptük a dombóvári csatlakozásunkat, és egy órával az indulás után már Kaposváron is voltunk, ahol már-már nyáriás időben sétáltunk még pár percet az autóig. Hazafelé még kicsit küzdöttünk az éppen felújítás alatt álló 67-es úttal és az utolsó nyári hétvége által eredményezett balatoni forgalommal, de végül jó 2 óra alatt hazaértünk, így fél 9-kor ezt a túranapot is sikeresen lezárhattuk.

8. túra: Abaliget, vasútállomás – Mecseknádasd / Mecsek – 2018. október 27-28.

15. túranap: Abaliget, vasútállomás – Pécs, Árpádtető

A háromhetes tengerentúli nászutunk során sok-sok lenyűgöző látnivalót volt szerencsénk felkeresni, de a hazaérkezést követően ugyanolyan gyermeki lelkesedéssel vártam a DDK királyetapját, az Őszi Mecseket, mint amit két hónappal ezelőtt, a Zselic utolsó dombján állva éreztem. Így hát különösebben nem is halogattunk tovább a DDK befejezését, és egy pihenős hétvégét követően a legszebb Őszi időjárást kihasználva két hétvége alatt pontot tettünk a Dél-Dunántúl végére, aminek első lépéseként október utolsó hétvégéjén Pécsre indultunk. Annak ellenére, hogy a mecseki szakasz a teljes Mecsek-gerincet és az abaligeti és mecseknádasdi átvezetések is tartalmazza, mindössze 55 kilométerre terjed ki (igaz, szint természetesen van bene bőven), így akár kényelmeskedhettünk is volna az első napunkon, de aztán arra jutottunk, hogy ha tényleg sikerül jó ütemben lejárjunk az első napot, akkor szeretnénk egy kellemes délutáni-esti városnéző sétát tenni a belvárosban. Ennek köszönhetően egy újabb hajnali ébredés várt ránk, és egészen szokatlanul sötétben ültünk autóba 6-kor Budapesten, hogy a minden alkalommal meglepően távolinak tűnő Pécsre autózzunk, ahol végül a vasútállomás parkolójában raktuk le az autót valamivel 8:15 után. Az időközben kellemesen világossá váló kora reggelben aztán felszálltunk az apró dízelvonatunkra, és egy háromnegyedórás, aprócska pihenéssel is kecsegtető vonatúttal nyugatról megkerültük a Mecseket.

A semmihez nem tartozó vasútállomáson természetesen mi voltunk az egyetlen leszállónk, így teljes magányunkban rendezhettünk össze a felszerelésünket, és miután szívtunk egy nagyot a dombvidék végtelenül friss Őszi levegőjéből, a klasszikus kéktúrák módjára a síneken átvezető, aztán a

vasútállomás túloldalán a gazos mezőbe vezető útvonalon kezdtük meg a túránkat fél 10 tájékán. Az már az első kilométeren kiderült, hogy a túránkat sikerült tökéletesen időzíteni, ugyanis bár még maradt egy-egy renitensen zöldellő fa a tájban, a látóhatárt már mindenhol az Ősz tökéletes színpompája uralta. Az első kilométereken egyébként az is kiderült, hogy a szintekkel ezen a túrán nem feltétlenül fogunk óvatoskodni, hiszen rögtön az első kihívásunk a 296 méteres Kis-kő-hegy peremének meghódítása volt, ami a DDK eddigi szakaszain kifejezetten jelentős magaslatnak számított volna, ma viszont csak egy apró bemelegítésnek tűnt. A dombtetőhöz érve a lombkorona egyre ritkásabbá vált, ereszkedés közben pedig már teljes rálátást kaptunk az előttünk elterülő Abaligetre. Nemsokára beértünk a faluba is, majd az első utca végére érve a tóparti sétányra fordultunk rá, ami az enyhe szélben folyamatosan levelüket hullajtó fákkal és az óvatosan haragos víztükörrel kiegészülve igazán andalító élmények bizonyult. A csónakázó déli csücskénél leomló hegyoldalból nyíló barlang kapuja ezen a korai órán zárva volt (igazából nem is terveztük azt meglátogatni, zárt helyek helyett nyílt kilátásokra vártunk), így inkább csak pecsételtünk, mosolyogtunk egyet azon, hogy 5 kilométer és 1 óra gyaloglás választotta el a vasútállomás pecsétjét a település pecsétjétől, majd miután nem tudtuk tovább húzni az időt, nekivágtunk a meredek hegyoldalt nyílegyenesen feltáró kék sávnak.

Itt, Abaliget peremén ugyanis végérvényesen elkezdődött a Mecsek, és bár a 6 kilométer alatt letudott 400 méternyi szintemelkedés az OKT-hoz viszonyítva nem tűnt annyira kiemelkedőnek, a somogyi síkokhoz szoktatott lábunk azért elég harsányan tiltakozott a váratlan kihívások ellen. Szerencsére a szintvonalakban nagyjából féltávnál kaptunk egy jó egy kilométeres szünetet, így az egykori bányaművelés objektumaihoz vezető műúton haladva sikerült visszanyernünk az egyensúlyunkat, és ennek köszönhetően kifejezetten vállalható tempóban sikerült feljutnunk a Mecsek-gerinc 590 méteres magasságára. A lelkesen kapaszkodó turisták egyébként egészen komoly jutalomban részesültek, hiszen már az emelkedés utolsó szakaszaiban is egyre látványosabban kirajzolódott az aranyárga fák között a végtelen térélmény, de ez mind eltörpült a Zsongor-kő mellett, ami az egész DDK leglátványosabb kilátópontjának bizonyult (és a kék körön is lehet, hogy dobogós lenne). A hegyoldalból (újra földrajzi értelemben vett hegyen járunk!) bátran kiágazó sziklaperem önmagában is rendkívül hangulatosnak bizonyult az őszi fák borításában, a vaskerítés feletti déli irányú kilátás egészen újszerűnek és magával ragadónak bizonyult. Nem is igazán akaródzott egyelőre továbbmennünk, így, ha már amúgy is dél múlt, természetesen ide időztettük az ebédszünetünket, és miután szendvicseink jelentős részét elfogyasztottuk, és az összes lehetséges kép opciót elkészítettük, végül jó fél óra után felkerekedtünk.

A Zsongor-kőtől nem messze a kék és piros háromszögek rendkívül csábító kilátópontok felé tereltek volna, de mivel a kitéréssel járó szintkülönbséget annyira nem akartuk vállalni, és feltételezésünk szerint egészen hasonló kilátásélményt kaptunk volna, a szerkövek meglátogatását egy későbbi mecseki túrára halasztottuk, és a Jakab-hegy fennsíkja felé indultunk tovább, amit kemény 2 perc múlva el is értünk. Az egykori kolostor fantasztikus állapotban fennmaradt romjait lelkesen körbejártunk, elkészítettük itt is a kötelező fotókat, de az egyre növekvő turistaforgalomban (teljesen érthető, ennél jobb túraidő nem létezik) itt már nem időztünk el, hanem a gerincen maradva kelet felé indultunk tovább. Két kilométernyi enyhe ereszkedést követően érkeztünk meg a Patacsi-mező pihenőhelyére, ahol néhány kedélyes piknikezőt, illetve egy kéktúra pecsétet találtunk. Az ereszkedés után apró emelkedés következett, és egy jó három kilométernyit kanyarogtunk a látványos mecseki erdőkben, mire következő POI-nkhoz, a Remete-réthez értünk. Időközben egyébként az enyhe őszi borút egészen érzékelhető napsütés váltotta fel, így nem különösebben lepődhattunk meg azon, hogy a közúton is elérhető, pihenőpadokkal és tűzrakóhelyekkel teli széles réten már-már majális hangulat uralkodott. Mi piknikre nem igazán készültünk, így enyhe irigységgel sétáltunk el a lelkes tömegek

mellett, majd az egyre melegebbé váló időben már a pulóverem ujját is fel kellett tekernem a következő emelkedőbe belekezdve.

A Remete-réttől 2 kilométert sem kellett megtennünk a következő pecsételőhelyig, ami a változatosság kedvéért egy újabb kulcsosház-pihenőhely kombináció volt – úgy tűnik, hogy itt a nagyváros közelségében nem spóroltak az erdő kiépítésével. A takaros Bűdös-kúti turistaház tornácán ejtőztünk egyet, megettük úti elemőzsiánk maradékait, de mivel az őszi időben a vízkészletünk elég jól kitartott, a rendkívül csábító névadó kút vizét nem kellett tesztelnünk, és valamivel fél 2 előtt tovább is indultunk nyugat felé. Innen egy kicsit csendesebb 3 kilométeres erdei szakasz következett, ahová természetesen egy apró, általunk nem kihasznált pihenőhely azért belefért, majd megérkeztünk a gerincen vezető Melegmányi út aszfaltjához, aminek falatnyi érintését követően az erdőbe visszatérve értük el napunk utolsó pecsételőhelyét, a Fehér-kúti kulcsosházat. A kéktúra innentől az aszfaltmentesítési elvárásokat követve a műút nyomvonalától tisztes távolságban, de azzal nagyjából párhuzamosan haladt tovább. Ez a vonalvezetés kifejezetten látványosnak és hangulatosnak bizonyult, de sajnos a domboldalban haladás nem igazán tett jót a néhány korábbi kéktúrán már meggyötört bokámnak, így ezen a szakaszon sikerült begyűjtenem egy-két felordítással járó bokakifordulást. Szerencsére a sajgáson kívül igazán durva bajom nem esett, így sikerült befejeznünk a napi penzumot, és kicsivel 4 előtt meghallottuk a 66-os út autóforgalmát, majd pár perccel később mi is kibuktunk az út szélén az Árpád-tető fantázianevű hágónál.

A Mecseket átvágó forgalmas főúton a tömegközlekedés is jól szervezett, így negyedórát sem kellett várnunk a 4-es busz érkezésére, ami kifejezetten borsos, de legalább a buszon fizethető 500 forintos tarifáért szállított le minket Pécs északkeleti csücskéből (bizony, amíg nem figyeltünk, a Mecsekben gyakorlatilag elsétáltunk a város túloldaláig) a vasútállomáshoz. Az autót felvéve még útbá ejtettük a helyi Decathlont, ahol beszereztem egy bokaszorítót és néhány iso-italt, majd miután a másnapi kajavásárlást is letudtuk, a belváros szélén elhelyezkedő vendégházunkhoz hajtottunk. Sajnos már negyed 7 is elmúlt, mire letudtuk a zuhanyzást és az áttöltözést, így a késő délutáni napfényes városnézést már nem tudtuk megvalósítani, de végül is a kora esti séta sem bizonyult rossz döntésnek a meglepően meleg októberi nap végén. A belváros megkerülése után egy ajánlás alapján a Korhely Étterembe tértünk be egy felejthető vacsorára, majd egészen szürreális módon még fagyiztunk egyet a Széchenyi téren, majd még egy pár sörre is betértük egy közeli cseh sörözőbe. Túlságosan azért nem toltuk meg a bulit, és 10 órára vissza is tértünk a szállásra, ahol még egy kis lelazító tévézést is elköveztünk, majd idővel csak sikerült elaludnunk – nekem ezúttal a bántóan sajgó bokámat fájlalva ez most lassabban sikerült.

16. túranap: Pécs, Árpádtető – Mecseknádasd

A Nyugati-Mecseket szombaton letudtuk, így vasárnapra a hegység keleti fele maradt megoldandó feladatnak, ami a maga 26 kilométerével és egy árnyalattal gyengébb szintjével nem tűnt vállalhatatlan kihívásnak. Logisztikailag sem volt túlságosan nehéz dolgunk, hiszen csak egy rövid buszozást kellett megejtenünk a városközpontból, így viszonylag ráérősen, 7 óra után keltünk fel, majd nem sokkal 8 után elhagytuk a szállásunkat, és a helyi pékség kakaós csiga állományát begyűjtve autóztunk át a buszpályaudvarhoz. Trükkös módon ezúttal nem helyi, hanem helyközi járatral utaztunk, amivel sikeresen lefeleztük az útiköltséget, így rendkívül elégedetten léphettünk ki az árpádtetői buszmegálló betonjára kicsivel negyed 9 után. Elégedettségünket tovább fokozta, hogy a hajnali pára felszállását követően verőfényes, tiszta idő ragyogott a Mecsek felett, ráadásul az első pár lépés megtevése után az is kiderült, hogy a pihenés és a bokaszorító kombinációja működni látszott, így kifejezetten lelkesen vetettünk bele magunkat a túranapba, amelynek első lépéseként Árpádtető néhány épületét, valamint a helyi kalandparkot mellőztük el.

A hegytetőn elhelyezkedő településrész olyan szimpatikusnak bizonyult, hogy az útvonal egyik derékszögű elágazásánál a tudatalattinkkal úgy döntöttünk, hogy vissza is tértünk Árpádtetőre, így alig 20 perccel az elindulásunk után máris begyűjtöttünk egy teljesen fölösleges 2x400 méteres kitérőt a megmagyarázhatatlan navigációs hibánknak köszönhetően. Sebj, a kitérő nem szegte kedvünket, és hamarosan át is léptünk a Kelet-Pécs feletti kitermelési helyszíneket összekötő aszfaltcsíkra, ami rendkívül látványosan kanyargott végig a mecseki fennsíkon a szórványos színpompás fák alatt. A kéktúra aztán egy hirtelen döntéssel úgy döntött, hogy levágja az aszfaltút által húzott túl széles ívű kanyarívet, és egy hosszúkás völgyön nyílegyenesen keresztül haladva csatlakozik majd vissza az aszfalthoz. Ez a döntés járt némi nem feltétlenül indokolt szintkülönbséggel, de összességében kifejezetten látványosnak bizonyult a forrásokkal gyakorta szegélyezett útvonal, a műút ismételt elérése előtti kaptatónál pedig a nagyon aranyos, éppen egészen színültig töltött Medve-tónál készíthettünk néhány tökéletes őszi hangulatú képet. Az aszfaltra visszamászva az út túloldalán a Petőfi-akna külszíni fejtésének maradványainál tekinthettük meg a természet küzdelmét a tájseb feldolgozására (előbb-utóbb győzni fog a természet), majd egy kilométernyi műútas szakaszt követően egy hirtelen hajtúkanyarral megkezdtek a Köves-tető meghódítását.

A hivatalos útvonal sem a Köves-tető 463 méteres csúcsát, sem a kilátót is tartalmazó 458 méteres mellécsúcsot sem érinti, de mi természetesen vállaltuk a kék háromszög 2x500 méteres kitérőjét, és kevéssel fél 11 után máris a fa kilátótorony meglehetősen magas lépcsősorán caplattunk felfelé. A kifejezetten magas építmény hozta is az elvárásokat, hiszen a lombkoronaszint felé emelkedve teljes körpanorámát adott, így a már ismert déli kilátás mellett a Mecsek nagyon közelinek tűnő többi csúcsát is áttekinthettünk, sőt északra tekintve a DDK fináléját jelentő szekszárdi dombok is kirajzolódtak előttünk. A körbefotózást követően a kilátó alatt kihelyezett pihenőpadoknál helyezkedtük el egy frissítő tízórára, majd a dél felé kiágaskodó kőteraszról még a Petőfi-akna külszíni fejtés maradványaira is kitekintettünk. A látottakkal tökéletesen megelégedve ereszkedtünk vissza a kék jelzésre, amin hamarosan érintettük a kövestetői vendégház épületét, ahová egészen furcsa módon nem helyeztek ki pecsétet, így megállás nélkül indultunk tovább a műút alatt vezető jelzést követve a 2 kilométerre található, hivatalosan Komlóhoz tartozó Zobápusztára. A kis faluban a turista-infrastruktúrának már csak archeológiai nyomait találtuk, így a már ismert műút alatti járást követve észak felé folytattuk utunkat.

Egy idő után aztán elbúcsúztunk a Komlóra vezető aszfaltúttól, és az inkább névtelen, de talán a Völgységi-patak nevet viselő bátortalan vízmosás árka mellett haladva kezdtünk el emelkedni a Keleti-Mecsek legmagasabb szintjei felé. A patakparti haladás első kilométerei kifejezetten kényelmesnek bizonyultak, és utunkat sok-sok látnivaló - többek közt egy működő vízesés (vagyis csurgó), vizet adó források és érdekes moha- és kőképződmények - szegezte, azonban a vízmosás felső folyásánál egyre inkább meredekebbé vált az ösvényünk, így erőteljesen szuszogva értük el a patak forrását, ahonnan egy meredek partoldalon áttörve kapaszkodtunk fel a Kisújbanyára vezető országútra. A kéktúra meg is elégedik ezzel a teljesítménnyel, és a sikeres mászást csak azzal honorálva, hogy a műúton maradvá bevezet a faluba, mi viszont ezt túl kevésnek értékeltük, így a kihelyezett fatáblák iránymutatásait és a kék kereszt jelzést követve felkapaszkodtunk a Cigány-hegy 524 méteres csúcsára, ahol valóban megtaláltuk az apró kilátót, ami a kövestetőihez hasonló, bár attól talán diszkrétebb panorámát szolgáltatott a környékre. A hegytetőről teljesen elítélhető módon a sárga sáv jelzésen ereszkedtünk vissza a kéktúrára, majd a meredeken lejtő, kopottas országúton leereszkedtünk Kisújbanyára, ami a maga kis ódon sváb házaival és érintetlen erdei hangulatával egészen lenyűgözött – tényleg halovány elképzeléseim nem voltak arról, hogy ilyen különleges helyek bújnak meg a Mecsek mélyén. Legnagyobb örömünkre azt vettük észre, hogy az amúgy is jelentős turistaforgalom szignifikáns része azért koncentrálódik a Klumpás vendégház környékén, mivel annak konyhája örömmel fogadja a vendégeket, így természetesen mi is azonnal beálltunk a sorba, és egy

nagy adag melegszendviccselel dobtuk fel kevésbé izgalmas vasárnapi étrendünket. A takaros, napsütötte parasztportán végtelenül kellemesnek bizonyult üldögelni egy citromos sör, a helyi macskák és egymás társaságában, így arra jutottunk, hogy ráduplázunk a rendelésünkre, így jó fél óra üldögelést követően, valamikor negyed 3 tájékán hagytuk el a portát.

A Mecsek keleti részére érkezve átértünk arra a területre, amit Andi hazai pályának tekinthet, így az OKT-hoz hasonlóan ezúttal is egyikünk szakszerű tolmácsolásától göngyölítettük fel a kéktúra utolsó kilométereit. Amíg Andi Kisútbánya és Óbánya környékét számtalanszor bejárta osztály- és családi kirándulásokon, addig számomra teljesen újszerűnek és lenyűgözőnek bizonyult a falvakat összekötő Öreg-patak forrásokkal és vízesésekkel teli völgye. A vendégházat elhagyva még egy jó darabig a turisztikai céllal megőrzött, felújított porták közötti vékony úton kanyarogtunk, aztán Kisútbányát elhagyva a széles, jól kijárt, de közúti forgalom számára nem értelmezhető földúton ereszkedtünk tovább a völgyben. Ezt a röpke két kilométeres szakaszt Magyarország talán legérdekesebb túraútvonalának is ki tudnám nevezni, de túlságosan sok időm nem maradt a kiélvezésére, hiszen a kényelmesen ereszkedő útvonalat alig 25 perc alatt letudtuk, és a helyi pisztránglelep elmellőzése után el is értünk Óbánya első házaihoz. Óbánya igazából megszólalásig hasonlított a völgy felső részén megbújó társára, de talán a könnyebb megközelítésnek köszönhetően valahogy élőbbnek tűnt a falu, és persze még intenzívebb volt a turistaforgalom. (Könnyen lehet, hogy az egész kéktúránk során a Cigány-hegy – Kisútbánya – Óbánya szakaszon találkoztunk a legélénkebb túraforgalommal, amit én – a Mecsekkel kapcsolatos információhiányomnak köszönhetően – semmiképpen sem tudtam volna előzetesen elképzelni.)

A völgy földrajzi adottságai miatt egyuttcássá kényszerített falu felvégét hamar végigsétáltuk, és bár technikailag nem voltunk még olyan távol a kisútbányai megállónktól, a Jéhn kocsma csábító teraszának nem tudtunk ellenállni, így egy üdítőt itt is bevállaltunk. Mivel azonban a völgyben haladva szépen fokozatosan eltűnt a napsütés, és így október végén délután negyed 4 körül már amúgy sem feltétlenül olyan óriási a hőség, a kocsmaudvaron már nem időztünk el sokáig, és a gyors fogyasztást és pecsételést követően nekivágtunk a mai túranap utolsó szakaszának, ami még rejtegetett kihívásokat, de legalább is döntéseket magában. Bármennyire Mecseknádasd is van megjelölve minden térképen és útikönyvben a DDK mecseki szakaszának végeként, a kéktúra valójában nem érinti a települést, ugyanis hiába tart az Öreg-patak völgye és a mellette haladó műút teljesen logikus módon Mecseknádasdra, a jelzés egy jó kilométerrel a község előtt vad hegymászásba kezd, és a település felett metszi el a 6-os főutat. A térkép előzetes tanulmányozása alapján igazából három opciónk nyílt a túra lezárására, és úgy voltunk vele, hogy majd a helyszínen fogunk dönteni arról, hogy melyik tervet fogjuk kezdeni, így a műúton kanyarogva egyre égetőbbé vált a hogyan tovább meghatározása. Végül aztán nem kellett gondolkodnunk sokáig, ugyanis bármennyire is kellemesen laza volt a túranapunk, igazából egyáltalán nem volt már kedvünk egy 200 méteres szint bevállalására az egyre kellemetlenebbé váló időben, így arra jutottunk, hogy a 2x1,5 kilométeres kitérőt választva az aszfalton sétálunk be a Mecseknádasd nyugati végénél található buszmegállóhoz, és onnan fogunk majd visszasétálni az utolsó túránkon a kék sáv elágazásáig. (Az összes többi opció is legalább ekkora kitérővel járt volna, szóval igazából negatívuma nem igazán volt a döntésnek).

Ennek megfelelően a kék sávtól való szomorú búcsút követően alig negyed órányi sétánk maradt hátra, és meg is érkeztünk a falu széli templomot és temetőt kiszolgáló buszmegállóhoz. A menetrend telefonos ellenőrzése alapján a sétát azért egy kicsit megnyomtuk, ugyanis azt számoltuk, hogy pont el tudjuk csípni a következő, egyébként fél óránként járó pécsi buszt, de mivel a menetrendi táblát ellenőrizve kiderült, hogy csak minden második busz áll meg ezen a megállóhelyen, végül egy további 30 perces várakozás még előttünk állt (és persze fölöslegesnek bizonyult a sietség). A holtidőt kihasználva felkapaszkodtunk a templomkertbe, és megtekintettük az árpád-kori (építésű)

templomot, majd a temető különleges gót betűs sírjai között nézelődtünk el egy jódarabig, amikor is aztán a borús ég elkezdte komolyan venni magát, és elkezdett cseperegni az eső. Az egyre erősödő intenzitású csapadék elől a buszmegálló pléhkalitkájába menekültünk, ahonnan pár perc múlva fel is ugrottunk a buszunkra, ami potom 40 perc alatt vissza is juttatott minket Pécsre. Bár valamilyen szinten azért furcsa volt effektíve az ellenkező irányba közlekedni, mint amerre tartanunk kellett valójában, a buszon beszélgetve arra jutottunk, hogy ennyi áldozat belefért az egész hétvégi kényelembe. Negyed 6-kor már be is ültünk a kocsiba, és miután feltekertük a fűtést, nekivágtunk a néptelen M6-os autópályának, és fél 8-ra vissza is értünk a fővárosba, lezárva ezzel a DDK utolsó előtti szakaszát.

9. túra: Mecseknádasd – Szekszárd / Geresdi-dombság, Szekszárdi-dombság – 2018. november 2-3.

17. túranap: Mecseknádasd – Kismórágy

És íme, kevesebb, mint 11 hónappal a DDK-n megtett első lépéseket követően (az OKT-n történt DDK érintést most nagyvonalúan ne számítsuk ide) máris a túramozgalom utolsó kétnapos túrájára készülődünk. Ahogy azt a Mecsek elején említettem, tényleg komolyan vettük a tökéletes őszi idő kihasználásának szándékát, és miután vasárnap este felutaztunk Pécsről Budapestre, csütörtök este máris Budapestről Szekszárdra tartottunk, lecsapva a november 1-jei hosszú hétvége által biztosított extra túranapokra. A kéktúra finálé vendégül látásában ezúttal Andi volt a soros, hiszen a következő két napot az ő szűkebb értelemben vett szülőhazájában, a szekszárdi dombok környékén fogjuk majd eltölteni. A vendéglátás ezúttal is járt kézzelfoghatóbb elemekkel is, ugyanis miután a pihenéssel töltött november 1-je estéjén kényelmesen Szekszárdra autóztunk, végtelenül kényelmes módon Andi édesapjánál rendezkedtünk be éjszakára. Miután a közeli Intersparban bevásároltunk, összekészítettük a szendvicscsomagjainkat, majd egy kiadós házas vacsorával és a konyhaasztal körüli kellemes sörözéssel töltöttük az esténket.

A másnapi indulás ennél kevesebb kihívást nem is hozhatott volna, hiszen a több száz kilométeres utazás helyett csak pár száz méternyi séta várt ránk a lakástól a közeli buszpályaudvarig. Végül kicsivel fél 8 után léptünk ki az épületből a minimális túracuccunkkal, a pályaudvar kisboltjában sikeresen felhajtottuk a kakaós csigáinkat, majd mivel Mecseknádasdon nem akartunk a szükségesnél többet gyalogolni, egy kicsit körülményesen, bonyhádi átszállással jutottunk fel egy, a faluvégi templomnál is megálló járatra. Kerek egy órányi buszozás után aztán le is ugrottunk a járgányról a már ismert buszmegállónál, elkészítettük az utolsó előtti rajtfotónkat, és pár perccel 9 előtt megkezdtük a DDK utolsó szakaszát, aminek 60 kilométeres teljes távjából nagyjából 30 kilométer jutott az első napra (a túranap pontos befejezésének helye egyelőre képlekeny volt), ami előzetes számításaink szerint pont teljesíthetőnek tűnt az egyre szűkösebbé váló napfényes órákban. A túrát ugye ismert okokból ismétléssel kezdtük, így másfél kilométert haladtunk visszafelé Óbánya felé az ezúttal is tökéletes, derült túraidőt prezentáló őszi reggelben, majd egy nagy sóhajtatást követően Skóciai Szent Margit keresztjénél nekivágtunk a Templom-hegy bosszantó kaptatójának. A 150 méter / 1,5 kilométer arány minden józan számítás szerint a kifejezetten meredek szakaszok közé tartozik, de szerencsére így a túranap elején még kifejezetten energikusnak bizonyult, így különösebb panaszkodás nélkül abszolváltuk a hegymászást, észben tartva azt is, hogy ezzel a nekiiramodással a következő 20 kilométerre gyakorlatilag ki is pipáltuk a szintet.

A következő 20 kilométerre egyébként nem csak a szintet pipáltuk ki Mecseknádasdnál, hanem úgy tágabb értelemben véve mindent, ugyanis a formálisan a Geresdi-dombság megnevezésű dombvonulat gerincén kelet felé áthaladó útvonal lakott települést vagy érdemi POI-t nem igazán tartalmaz, így kíváncsian vártam, hogy mennyire fog szórakoztatóan alakulni a mai túranap. A civilizáció még egy utolsó utáni akadályt gördített elénk, ugyanis a Templom-hegyről leereszkedve

még egy viszonylag küzdelmes átkelésre kellett sort kerítenünk a forgalmas 6-os főút meredeken emelkedő szerpentinjénél, de ettől kezdve tényleg az emberi tevékenység zajától haladtunk tovább a már csak az Alföldi Kéktúrára elért Duna irányába. Egy jó két kilométerig még a látványosan Ősz-színűre festett fákkal körbevett nyitott dombtetőn vezető kopott aszfaltúton sétáltunk, majd az erdőbe betérve rövidesen elértük Apátvarasdhoz tartozó vadásztanyát, ahol teljes magányunkban tudtuk le a nap első pecsételését. A vadászházat elhagyva aztán felvettük a délkeleti-keleti irányt, és nekiindultunk az erdő szegélyén vezető, valóban monoton, viszont az Őszben valóban lenyűgözően színpompás, elsősorban az aranyszín által dominált sétánkhoz. A novemberi időjárás ráadásul olyan meglepően kellemesnek bizonyult, hogy a templom-hegyi kaptatón ledobott pulóveremet végül egyáltalán nem kellett visszavennem, és még a falevelet bőszen mozgató szellő is kellemes hőérzetűnek bizonyult.

A viszonylag sűrű fotószünetek ellenére kifejezetten gyorsan haladtunk a teljesen sármentes, tökéletesen járható földúton, amiről elsősorban az út szélére kihelyezett, a térképen is megjelölt keresztek visszamérésével tudtuk meggyőződni. A második keresztnél elértük a Héthárs elnevezésű pihenőhelyet, és mivel már lassan a délidőhöz közeledtünk, a mohatakaró által extra kényelmessé tett padoknál töltöttünk egy nagyon kellemes ebédszünetet a folyamatosan hulló falevelek takarásában. A pihenő után rögtön aszfaltra terelődött az útvonal, majd jó másfél kilométer után elértünk harmadik keresztnél, a Harsányi-keresztet, ami a hagyományos DDK-felosztások szerint a baranyai és tolnai szakaszok határát is jelenti – pedig igazán tudálékos térképhasználókért jól tudtam, hogy a megyehatártól még további 1,5 kilométernyi séta választott el minket. A pont nevezetessége ellenére pecsét ide pont nem jutottunk, így az információs táblák végigböngészése után tovább is indultunk, majd miután bő 20 perc múlva valóban elértük a jelzetlen megyehatárt, meg is kezdtük az ereszkedést a faluszéli szántókon keresztül Bátaapáti irányába. A leginkább az atomhulladék-tárolójáról nevezetes települést egyébként tényleg csak egészen minimálisan, az alvág legszélén csípi meg a kéktúra (nem az atomhulladék-tároló az oka ennek az elkerülésnek), de mivel a kéktúra pecsét a falu túlsó oldalán található kocsmában lelhető fel, a gondos DDK-járó turista számára elkerülhetetlen volt a 2x500 méteres kitérő vállalása. A rendkívül takaros, jó állapotban lévő falu (na, ez viszont az atomhulladék-tárolónak köszönhető) fasorral övezett főutcáján élmény volt végigsétálni, és szintén kifejezett élmény volt így délután 2 óra magasságában egy kellemes sörrel frissíteni magunkon a pecsételést követően.

A hangulatos, egészen erős (turista)forgalmú kocsmahelyiségben megfelelő térről birtokában arra is végre lehetőségünk nyílt, hogy kitaláljuk, hogy pontosan hogyan fejezzük be a túránkat. A nagyjából 6,5 kilométerre található Mórágyról 16:20-kor induló busz alapvetően tökéletesen kényelmes opciónak tűnt, de így másnapra majdnem 34 kilométer jutott volna, és mivel annyira durván hajnalban nem akartunk kelni, így arra jutottunk, hogy inkább lendületből megnyomjuk a túranapot, és a 10 kilométerre elhelyezkedő Kismórágrról jutunk haza a 17:28-as busszal, ami szintén kényelmes, bár ugye egy árnyalattal hosszabb opciónak tűnt. A B terv apró hátránya az volt, hogy a másnapi hétvégi menetrend szerint a normális reggeli órákban pont nem igazán lehetett visszajutni Kismórágra, így még egyeztettünk Andi apukájával, aki szívesen bevállalta a másnapi személyszállítást. A tervezést befejezve kényelmesen kiürítettük a sőreinket, és sikerült annyi erőt gyűjtenünk, hogy elhagyjuk a kényelmes helyiség vonzását, így 14:20-kor már újra Bátaapáti főutcáján álltunk. A települést a már ismert útvonalat követve hagytuk el, a kék kereszt és a kék sáv Y-elágazásánál pedig az egyetlen még ismeretlen opciót választva indultunk tovább.

A Mórágrra vezető útvonal különösebben nem bizonyult izgalmasnak (az atomhulladék-tárolót nem érinti a kéktúra), és bár egy 100 méternyi szinttel dolgozó dombocskát le kellett küzdenünk a meglepően zöldesnek megmaradó erdőrészben, egy apró erdei patakot követve hamarosan fel is

tűntek előttünk Mórágys első házai. A kéktúra azonban trükkös módon elengedte a faluba betérő sárga sávot, és a települést délről védő domboldalon tört át meglepően hosszasan annak érdekében, hogy felfűzze az útvonalra a falu délkeleti végén emelkedő Mórágys-rögöt, mint látványosságot. Nos, lehet, hogy én telítődtem túl a Mecsekben, de azért az egykori kőfejtő alig pár méteres sziklafala olyan nagyon nem ragadta meg az érdeklődésemet, így a rögön hamar túlléptük, és a központi ivó felé indultunk tovább, amit alig pár perc alatt el is értünk. Gyors óraellenőrzés után kiderült, hogy igazából szinte túlságosan is jól állunk az idővel, így a kocsmában még egy jó félórát elidőztünk a Tolnai Népújság felett egy-egy korsó sör mellett, és csak az egyre inkább szürkülő égbolt fenyegetésére indultunk tovább az időközben észak felé forduló jelzésen. A félórás hatásszünettel ugyan is igazából két rossz közül választottuk azt, hogy a várhatóan hűvös esti megállóban álldogálás helyett inkább a kocsmában várakozunk, és vállaljuk az egyre sötétedő fényviszonyokat.

A naptár által jelzett napnyugta időpontját (16:25) még Mórágys belterületén elértük, de szerencsére a valóságban ennyire azért nem volt éles ez a határ, így utolsó három kilométerünkön – bár valóban csökkenő intenzitással – még ki tudtuk használni a naplemente fehéres-narancssárgás fényeit. Mórágys felvégénél megérkezett a nap utolsó színtelkedésre, és egy újabb jó 100 méternyi szint meghódítása után egy csenevész erdőben ereszkedtünk le Kismórágysra. Az ereszkedés utolsó erdei lépéseink azért már felmerült a telefon zseblámpa funkciójának elindítása, de végül szerencsésen kiértünk az erdőből, a nyílt terepen pedig az apró településrész időközben felkapcsolódó közvilágításának támogatásával már könnyedén tudtunk tájékozódni. Hamarosan elértünk a vasútállomást és az ahhoz tartozó vasútvonalat, majd a főútra kiérve elbúcsúztunk a kék sáv jelzéstől, és a néptelenségében eléggé elhagyatottnak tűnő falucska ritkás házai között még 400 métert sétáltunk a buszmegállóig. Egy 10 percnyi, az egyre hűvösebb időben kissé kellemetlennek érződő várakozás után meg is érkezett a Mohácsra tartó busz, amelyről bő negyedórával később a bátaszéki vasútállomásnál kellett volna leszállnunk a szekszárdi vonathoz, ha nem néztük volna be teljesen a leszállásjelzőt, és nem mentünk volna el lassítás nélkül a vasútállomás sötét épülete mellett. Bár a következő bátaszéki buszmegálló alig pár száz méternyire volt az állomástól, az amúgy is csücskös átszállási lehetőségünk elmulasztásáról az érkező vasúti szerelvény zajából fölösleges séta nélkül meg tudtunk győződni, így inkább a Szekszárd felé induló buszkínálatnál maradtunk. Szerencsére Bátaszék és Baja felől kifejezetten sűrű buszforgalom közlekedik Szekszárd felé, így alig 20 percnyi extra fagyoskodós várakozás után érkezett is egy buszunk, amivel alig 20 perc alatt átértünk a szomszéd városba. Útközben melegedés közben azt is átbeszéltük, hogy az utóbbi három év hajmeresztő logisztikai és közlekedési terveit eltekintve előbb-utóbb számítanunk kellett, hogy egyszer mi is hibázni fogunk (bár tegyük hozzá, hogy minden emberi logika szerint Ósagárdon és Mátraverebélyen is hibáztunk), és mindenképpen jobban jártunk, hogy nem egy olyan járatot késtünk le, ami után menetrend szerint nem érkezett aznap következő. A buszról leszállva aztán két perc alatt vissza is érkeztünk a lakásba, ahol a megfáradt túrázókat várta már a bőséges meleg vacsora és a hideg sör.

18. túranap: Kismórágys – Szekszárd

A DDK utolsó túranapját a flexibilis eljutási lehetőségünknek köszönhetően azzal ünnepelhettük, hogy nem kellett ébresztőt állítanunk, így végül fél 8 körül kászálódtunk ki az ágyból, és egy bőséges reggeli, majd egy gyors vásárlás után ezúttal utasként ültünk autóba. Alig 20 percnyi utazás után aztán világosban is megismerkedhettünk a kopottas Kismórágysal, majd a vasúti megálló bekötőútjánál gyorsan el is búcsúztunk Andi apukájától, és a DDK utolsó kunkorjának északi irányát felvéve fordultunk rá utolsó szakaszunkra az enyhén borult, de csapadékkal nem fenyegető őszi időben. A kismórágys túramegszakítás egyébként földrajzilag precíz döntésnek bizonyult, ugyanis a térképet áttekintve úgy tűnt, hogy a Lajvér-patak völgye és az abban kanyargó vasúti mellékvonal választja el egymástól a Geresdi- és a Szekszárdi-dombságot, így az utolsó napunkra már valóban a DDK utolsó

kistája, a Szekszárdi-dombság jó 30 kilométeres szakasza maradt. A kismórágyi országúton egész pontosan 8:38-kor indítottam el a GPS-alkalmazást, majd pár percnyi útmenti prológot követően egy jobbkanyarral földútra váltottunk, és nekikezdünk a nap első, de semmiképpen sem utolsó dombmászásának.

A nyílt mezőn, majd szépen rendezett, de már teljesen ősziessé forduló gyümölcsök mellett vezető útvonalunk egészen látványosnak bizonyult, a kaptató pedig meggyőződött arról, hogy november 3-án is simán vállalható tud lenni a pólós öltözék, így a dombról lefelé vezető erdei ösvénynek már újra nekivetkőzve vágtam neki. Jó egy kilométer után aztán feltűnt a Szálkai-tó komor víztükre, majd pár perccel később ki is értünk a hosszúkás víztározó délkeletről megkerülő vízparti ösvényre. A tavacska Andi elmondása szerint nyáron rendkívül kellemes fürdőhelyként működik, a mostani kellemes őszi időben viszont inkább horgászok vették birtokba a tópartot, így igyekeztünk viszonylag csendesen, a kapást meg nem zavarva eljutni a tó csücskéig, ahol átkeltünk a gyalogoshídon, és a halór bódéját elmellőzve kiértünk a tó északi partján futó műútra, ami azonnal be is vezetett minket a Szálka központjába. A bekötőút elágazásánál egy látványos szarvasszobor jelezte, hogy nem csak horgászat útján lehet állati fehérjét szerezni ezen a környéken, majd be is fordultunk a stílszerűen Trófea névre hallgató étteremhez. Szerencsére érkezésünket sikerült pontosan a vendéglátóhely 10 órás nyitására időzíteni, így az étterem előtti, halovány napfényben sütkező teraszon a tízórai mellett megihattuk a DDK-nk utolsó söreit.

Az étteremből kilépve balra kanyarodtunk, felcaplattunk Szálka enyhén emelkedő, takaros főutcája, majd a következő települést, Grábócot elválasztó dombocskas utolsó szintjeit letudva a teljesen nyílt, körpanorámát adó gerincúton keltünk át a szomszédos faluba. A nyílt mezőn haladva természetesen azonnal feltűnt a grábóci ortodox templom különleges épülete, és a településre átérve le is váltunk a kéktúráról, hogy közelebből is megtekinthessük a sajtószerű épületegyüttest. Bár nem feltétlenül terveztük be előre, örömmel nyugtáztuk, hogy lehetőségünk van egy rövid idegenvezetésen is részt venni, így a jutányos árú belépőt lecsengetését követően részletesen végignéztük a templomot és a kolostort, és mindent megtudtunk a szerb ortodox sziget történetéről és szokásairól. A csillogó-villogó komplexumot elhagyva aztán visszacseppentünk a zsákfalunak minősült Grábóc szomorkás, lelakott utcáira, és a zárva tartó ABC előtt begyűjtöttük a DDK utolsó előtti pecsétjét. A kék háromszög jelzés elágazásához érve impulzusdöntést hoztunk, és annak ellenére, hogy a falu feletti dombtető kilátója nem tűnt különösebben impozánsnak, nem akartunk kilátót érintetlenül hagyni a túránk során, így 2x500 méternyi kitérővel felkapaszkodtunk az apró dombtetőre. A kilátó körpanorámája a várakozásainkat abszolút felülmúlta, egészen fantasztikus rálátást kaptunk a Szekszárdi-dombság vonulataira, és az azt borító színpompás, bár néhány helyen már meglepően levelét veszett erdőkre. A kilátó alatti padokon elköltött rövid ebéd során azt az információt kaptuk, hogy Andi családja úgy döntött, hogy a városhoz közeli Bati-kereszt kilátóhoz kijönnek elénk, hogy aztán díszkísérettel jelleget együtt sétálhassunk majd vissza a belvárosba – ennek megfelelően egyeztettük óráinkat, és valamiféle furcsa elszámolásnak köszönhetően azt jeleztük vissza, hogy fél 3 után találkozunk a kilátónál.

Tekintettel arra, hogy a grábóci kilátótól a legnagyobb jóindulattal is 15 kilométer választott el minket a bati-kereszt kilátótól, és hogy már dél is elmúlt, mire visszaereszkedtünk Grábócra, a tervünk igencsak ambiciózusnak tűnt, és minden bizonnyal leginkább egy félrenézett kilométerszámításon alapult. (Mentségünkre legyen mondva, hogy pecsételőhely híján a Bati-kereszt távolsága nincs konkrétan megadva a füzetben, így nekünk kellett felbecsülnünk a távolságot – mi tagadás borzasztóan sikerült ez a feladat.) Grábócot elhagyva egyébként egy kifejezetten hangulatos, 18 kilométeren keresztül lakott települést nem érintő útvonalon kanyarog végig a Szekszárdi-dombság érintetlen központi tömbjén a kéktúra, ami a változatosság kedvéért szintén kifejezetten fantasztikusan mutatott az őszi színárnyalatokban. Grábóc utolsó házait elhagyva egy darabig még

nyílt terepen haladtunk, majd hamarosan teljesen elmélyültük az őszi erdőben, és közel 5 kilométert haladtunk az egyre érintetlenebbnek érződő természet hullámvasútján, mire elértük a Haramia-forrás pihenőhelyét. A meglepően bő vízzel, elégedettséggel eltöltő víznyerőnél újratöltöttük a kulacsainkat, és mivel még egyelőre nem realizáltuk azt, hogy mennyire bátor időlimitet adtunk magunknak, egy rövidet időztünk is a pihenőpadoknál.

A forrás melletti apró tisztást elhagyva aztán egyre inkább gyarapodni kezdtek a turistajelzések, a tájékoztató táblák és az emberi tevékenység, mivel Andi elmondása szerint megérkeztünk a Sötét-völgybe, ami gyakorlatilag teljes Szekszárd legkedvesebb erdei pihenőhelyeként funkcionált. És bizony, még így novemberbe fordulva is igaznak látszott az állítás, így kora délután rengeteg kisgyerekes család játszott a réteken, a tűzrakóhelyek jelentős részén pedig bográcsok rotyogtak. A természeti idillünket aztán nagy mértékben megzavarta a kéktúras sárga tábla, ami finoman érzékeltette, hogy így háromnegyed 2 környékén még mindig 7 kilométer választott el minket a Bati-keresztől. Sajnos a völgyes elhelyezkedés egyik sajátossága az értelmezhető térről teljes hiánya, így mivel Andi családját már nem tudtuk értesíteni a késésünkről, magasabb tempóra kapcsolással próbáltunk kompenzálni. Ez a váltás a Sötét-völgy kedélyes ösvényein még nagyjából működött is, viszont a völgy végén következő 150 méter / 1,5 kilométeres mászáson minden akaratunk ellenére sem tudtunk érdemben gyorsítani. A szintkülönbséget letudva viszont azzal a nagyszerű helyzettel szembesültünk, hogy így, a Szekszárdi-dombság fő vonulatának gerincét elérve a DDK szintjét nagyjából teljesen letudtuk, így a ritkás fák között néha még kilátással kecsegtetően kanyargó gerincúton kifejezetten kellemesen tudtunk haladni. A piros és sárga sáv jelzések érintése közben aztán az idilli erdei környezet szépen lassan elmaradozott, és hamarosan megjelentek az első szőlősbirtokok, amelyeket sajnos az ideálisnál nagyjából másfél hónappal később érintettünk.

A Bati-kereszt közvetlen közelében aztán a Szekszárdi-dombság kötelező kuriózum is kipróbáltuk, és a Szarvas-szurdik löszfalai között haladva végeztük ki a kéktúránk ténylegesen utolsó szintvonalait. (Hasonló szurdokvölgyek persze más helyeken, így például a Zselicben is akadtak, de ott valóban nem nevezik szurdiknak őket). A szurdik kijáratához érve a fák mögött feltűnt a fakilátó épülete is, és végül szolid 40 perces késéssel meg is érkeztünk a Bati-kereszthez, ahol nagy örömeinkre Andi kissé már unott, de azért minket örömmel fogadó családját is megtaláltuk. Ha már itt voltunk, természetesen mi is kilátóztunk egyet, és megcsodáltuk a szekszárdi borvidék és maga a város teljes panorámáját, majd a kötelező közös fotókat letudva visszatértünk a szőlősök mellett vezető földútra, amin innentől ötösben sétáltunk tovább – így tehát végül is technikailag a DDK-re is vonatkozóan büszkélkedhetünk azzal, hogy voltak vendégtúrázóink. A DDK utolsó szakaszát nagyjából fél 4 körül indítottuk meg, és mivel a kéktúránk időközben kedélyes családi sétává alakult, ereszkedésünk közben szép lassan belecsúsztunk a naplementébe.

A földút még egy jó két kilométeren keresztül a dombtető gerincén húzódott, majd hirtelen meredek ereszkedésbe kezdtünk, és hamarosan már a takaros felsővárosi utcákon találtunk magunkat. A városon belül haladva sok-sok történet és érdekesség merült fel az érintett utcákról, helyekről, majd nem sokkal negyed 5 után megérkeztünk Szekszárd központjába, a Béla király térre, ahonnan a meglepően sűrű kék jelzéseket követve a sétálóutcán keresztül ereszkedtünk le a főutcára. A DDK utolsó egy kilométeréhez érve a jelzés az út túloldalán rendkívül aranyos módon bevezetett minket az árkádok alá, majd a Prométheusz parkot elmellőzve felvezetett minket a vasútállomáshoz tartó fasorra, aminek a végén még átkeltünk a Szekszárdi-séd apró hídján, és megérkeztünk a buszpályaudvar-vasútállomás komplexumhoz. A híd túloldalán színpadiasan leállítottam a GPS-t, hiszen ezennel, 2018. november 3-án 16 óra 40 perckor a 550 kilométeres Rockenbauer Pál Dél-Dunántúli Kéktúra végéhez érkeztünk, és most már csak néhány adminisztratív feladtunk maradt hátra a túrából. Adminisztratív feladtaként aztán fotózkodtunk a Rockenbauer-kopjafával, majd

átsétáltunk a túra igazán pontos végét adó vasútállomás épületéhez, ahol fotózkodtunk az épülettel és az előtte található pöttyös kék sáv jelzéssel, majd az egyre erősebb félhomályban felderítettük a pecsétet, és már vakuval készítettük el a túljátszott pecsételést megörökítő képeket. Dolgunk végeztével visszasétáltunk a lakásba, ahol hamarosan bele is kezdtünk a jól megérdemelt vacsorába, és mivel csak másnap reggel terveztünk visszatérni Budapestre, az estét kedélyes családi körben töltöttük el Szekszárdon.

Bár mindent megtettünk azért, hogy a DDK zárása is emlékezetesre sikerüljön, az hamar egyértelművé vált számomra, hogy az OKT-hez hasonló katarzisélmény ezúttal nem fog jelentkezni – egyrészt azért, mert ez az érzés igazából egyszer tud nagyot szólani, másrészt pedig azért, mert akárhogy is számoljuk, a DDK teljesítése jóval kisebb teljesítményként regisztrálódott a fejemben. Ez persze nem jelenti azt, hogy a DDK bármilyen szempontból negatív szájját hagyott volna, sőt valójában kifejezetten pozitívan csalódtam abban, hogy a számomra ismeretlen, akár turisztikailag nem feltétlen frekventált tájegységek is mekkora életre szóló élménnyel tudtak gazdagítani. Ha pedig ez már egyszer így alakult, akkor milyen szerencse, hogy pont itt van mellettünk egy számomra még inkább ismeretlen, turisztikailag kifejezetten nem feltétlen frekventált tájegység, ahová, hogy hogy nem, pont átvezetnek a szekszárdi vasútállomás túloldalára festett, akaratlanul is észrevett kék sáv jelzések.